

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

STOFGOUD EN LIEFDE

N° 2237

WEKELIJKSE AFLEVERING

Nederland: 40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Stofgoud en Liefde

Hoofdstuk I

HET HOFBAL

Fonkelende elektrische kronen. Bloemengeur. Opgewekte muziek. Schuifelende voeten. Stemmengemurmur. Schitterende diamanten en glanzende parelen op sneeuw witte schouders en boezems. Schone vrouwen. Beroemde mannen. Een bal ten «Hove».

Het is tien uur 's avonds en het feest heeft zijn toppunt bereikt. Een keur van beeldschone vrouwen in prachtige avondkleding, een uitgelezen verzameling van geleerden, letterkundigen, leden van de balie, officieren in kleurenrijke uniformen, rijke kooplieden, fabrikanten,

hooggeplaatste geestelijken van de Engelse kerk, leden van de koninklijke familie, hertogen, baronets, lords, leden van het Lagerhuis, ministers, kortom de élite van het land was in het St. James Paleis door de toenmalige troonopvolger genodigd, die pas van een buitenlandse reis was teruggekeerd en die in dank voor de vele bewijzen van hartelijk welkom, hem door het land betoond, dit feest had ingericht.

Het bal was zeer geanimeerd. Het was voorjaar en dus nog niet te warm om te dansen. Bovendien had het toeval

gewild, dat zich onder de dames een keur van jonge meisjes bevond, die door hun lieftaligheid, jeugd en schoonheid de algemene aandacht tot zich trokken en dan ook geen enkele dans behoeften over te slaan.

Er bevonden zich onder hen verscheidene erfdochteren, bezitsters van reusachtige fortuinen, terwijl er onder de mannen ook velen waren, die zich nog een levensgezellin moesten kiezen, zodat dit bal dan ook reeds weken van te voren was beschouwd als een soort huwelijksmarkt.

Onder de oudere dames en heren, die in de aangrenzende salons kaart speelden of het bonte gewoel in de grote balzaal gade sloegen, was het onderwerp van het gesprek dan ook hoofdzakelijk gericht op het huwelijk of liever de vele huwelijken, die uit dit feest zouden voortvloeien.

Zou men onder de talrijke aanwezige jonge dames niet geweten hebben wie boven alle andere te verkiezen, daar allen in schoonheid met elkaar wedijverden, onder de heren zou die keuze minder moeilijk zijn geweest.

Onder hen blonken er enigen uit, die zich verre boven de anderen verhieven. Natuurlijk was veler aandacht in de eerste plaats gericht op de erfgenaam van de Engelse troon, maar naast hem waren er enigen, die tot de gasten behoorden en die door hun gestalte, hun gelaat, hun danskunst of door andere hoedanigheden aller ogen tot zich trokken.

Vooraf was er één hoge, slanke gestalte, die zich in de bijzondere gunst van de dames mocht verheugen. Hij sloeg geen enkele dans over en de schoonste en rijkste dames schenen naar de eer te dingen aan zijn arm door de zaal te mogen wandelen.

Deze hoge, slanke gestalte behoorde aan Lord William Aberdeen, die met zijn secretaris en vriend Charles Brand tot de genodigden behoorden, hetgeen zij waarschijnlijk te danken hadden aan het feit, dat er geen vereniging van liefdadigheid, geen hospitaal, geen weeshuis was, dat ooit tevergeefs een beroep had gedaan op zijn bekende en overgrote mildheid.

Een ieder kende deze bijzondere milddadigheid en vrijgevigheid van Lord Aberdeen. Men beschouwde hem algemeen als schatrijk.

Lord William Aberdeen was dan ook in werkelijkheid zeer rijk, buitengewoon rijk, zo rijk zelfs, dat hij zelf niet precies wist wat hij bezat.

Hij was nog jong, ofschoon het ravenzwarte haar aan de slapen een weinig begon te grijzen en de kleine rimpeltjes, de zogenaamde kraaienpootjes, zich aan de ooghoeken begonnen te vertonen. Dit echter deed hem in de ogen der dames nog interessanter schijnen en menig paar meisjesogen werd die avond in stille bewondering en misschien wel hoop, naar hem opgeslagen.

Deze algemene aandacht en bewondering nam nog toe, toen Lord Aberdeen op speciaal verzoek van de troonopvolger, die zich enige tijd zeer minzaam met hem had onderhouden, zich naar de vleugel begaf, om op dit instrument zijn grote vaardigheid te tonen.

Wel twintig minuten lang, speelde hij op de vleugel, waarna een applaus losbarstte, dat in zijn spontaniteit zeldzaam mocht heten met het oog op het bekende flegma der Engelsen.

Lord Aberdeen bleef echter dezelfde koele, hooghartige persoonlijkheid, Niets scheen hem uit zijn evenwicht te kunnen brengen en nadat het dansen hervat was, vroeg hij, waarschijnlijk om zijn neutraliteit en onverschilligheid te laten blijken, verscheidene minder door schoonheid bevoorrechte meisjes achter elkaar.

Eindelijk tegen een uur of twee in de nacht, terwijl het bal nog in volle gang was, scheen hij er genoeg van te krijgen, want, na een langzame slepende wals te hebben gedanst met Miss Gurensky, een schone, donkerogige erfgename van Poolse afkomst, wier rijkdommen fabelachtig waren, trok hij zich met Charles Brand in een nevenzaal terug, dronk daar een paar glazen champagne en stak een sigaret op.

Wanneer die twee mannen zo naast elkaar stonden, kon men een groot verschil tussen hen opmerken. Lord Aberdeen was groot en slank met zwart haar

en lichte, grijze ogen. Zijn vriend was ook een zeer knap man, maar van geheel ander soort. Hij was eer klein dan middelmatig te noemen, maar overigens goed geproportioneerd, ofschoon een naar corpulentie neigende. Zijn krullende haren waren blond en zijn grote ogen blauw, terwijl zijn mond eeuwig naar lachen stond.

Terwijl de twee mannen zo naast elkaar stonden, viel het verschil in hun uiterlijk nog meer op.

Zo bleven zij enige tijd naar het dansen en het drukke gewoel in de balzaal staan kijken.

— De gehele wereld ligt aan je voeten, Edward, zei Brand, zijn Lordschap, die zijn vriend was geworden in de loop der jaren, aansprekend.

Lord Aberdeen antwoordde niet direct, maar trok zijn schouders op, terwijl er een minachtend lachje om zijn fraai gevormde lippen speelde.

— Vanitas vanitatum, Charles, zei hij eindelijk, Brand aankijkend.

— Hé, Edward, jij bent nu ook altijd dezelfde, mopperde Brand. Kan dan niets je eens uit je gewone onverschilligheid opwekken? In deze zaal is nu werkelijk, wat men noemen kan, de fine-fleur van de jonge dames uit de Engelse adel verenigd. Schoonheid, jeugd, rijkdom! En allen liggen aan je voeten. Je hebt maar één woord te spreken en de mooiste, rijkste, edelste erfdochter zal het zich een eer rekenen je naar het altaar te mogen vergezellen.

— Charles, praat me er niet van, klonk de stem van Lord Aberdeen en de toon waarop deze woorden werden gezegd, was korzelig.

Brand schrok er even van en wierp een schuine blik op zijn vriend, die hij nog zelden zo tot zich had horen spreken.

— Neem me niet kwalijk, amice, hervatte Lord Aberdeen, maar dit onderwerp maakt me altijd kribbig. Ik schijn van ander hout te zijn gesneden dan mijn medeschepselen. Ik heb ander bloed in mijn aderen, dat niet door het liefdevuur schijnt te kunnen worden verhit. Al die jonge dames, wier schoonheid ik gaarne erkennen wil, laten mij koud

of liever mijn bewondering gaat niet uit boven die, welke ik zou kunnen tonen voor een mooi paard, een kostbaar voorwerp, een schilderij, een bouwwerk.

— Maar Edward...

— Neen, laat me nu eens uitspreken. Het is geen aanstellerij. Ik weet wat je zeggen wil, we hebben het er wel meer over gehad. Soms voel ik me wel eenzaam en schijnt er een vaag verlangen in mij op te komen naar een levensgezellin, maar wanneer ik mijzelf daan dwing wat dieper op dit denkbeeld in te gaan, dan is het alsof er een slagboom komt tussen mijn hoofd en mijn hart en voel ik niet de minste neiging mijn lot aan dat van een vrouw te verbinden. Dan voel ik me na zulk een overpeinzing ééns zo gelukkig temidden tussen mijn boeken, mijn vermaken, mijn... werk en met jou en onze brave Henderson aan mijn zijde. Dat is mijn wereld en daarin voel ik mij gelukkig.

— Maar zou je dan nooit iets anders willen, Edward? Heeft het leven, dat je leidt, dan nog steeds dezelfde aantrekkelijkheid voor je als toen je er mee begon?

— Nu, Charles, nu je er me naar vraagt, moet ik eerlijk zeggen, neen. Ik voel soms in mij een groot, onbevredigd verlangen, ofschoon ik niet weet hoe ik dat zou moeten omschrijven. Vandaar dan ook, dat ik het plan heb gemaakt, om eens er op uit te trekken. Niet op mijn gewone wijze om allerlei avonturen na te jagen, maar kortom om ook eens de andere zijde van het leven te leren kennen.

Misschien als ik van zo'n tocht terugkom, aldus ging hij voort, dat ik dan meer weet te genieten van hetgeen mij nu dikwijls verveelt en walgt, misschien dat ik dan dankbaarder ben voor hetgeen mij het leven tot dusverre heeft geboden...

Nadat hij dit gezegd had bleef hij enige ogenblikken in gepens staan. Zijn blik gleed door de zaal en hij zag hoe menig schoon ogenpaar naar hem werd opgeslagen, hoe menig schoon vrouwen-gelaat naar hem werd opgericht in de hoop, dat een vriendelijke blik uit die staalgrijze ogen haar mocht treffen.

Brand merkte het en keek zijn vriend glimlachend aan.

Deze begon nu ook te lachen, draaide zich op zijn hielen om en zei nog eens:

— Vanitas vanitatum. IJdelheid der ijdelheden, Charles. Ik kan het niet langer aanzien. Ga je mee, amice? Er valt nog een hoop te doen voor morgen.

De beide mannen daalden de vuurrode looper, die op de treden lag, af, en stapten in de hun wachtende auto, een reusachtige limousine, bestuurd door een zeer forse en grote man, een reus bijna, die naar de naam James Henderson luisterde en reeds vele jaren in dienst was van de rijke lord.

Deze chauffeur was een toonbeeld van eerlijkheid en trouw. Hij was aan zijn meester gehecht met de afhankelijkheid van een hond en zou voor hem door het vuur gegaan zijn.

Lord Aberdeen rekende dan ook op hem, zoals men rekent op een trouw vriend en dat vertrouwen was ook nog nooit beschaamd.

Dat was een voornaam punt, want indien hij daarop niet had kunnen vertrouwen, zou de wereld vreemde dingen te weten zijn gekomen.

Dan zou men, de grote duizendkop-pige man, misschien niet meer zo hoog aanzien als de rijke lord.

Want Lord Aberdeen oefende een ambacht uit, dat de beschaafde wereld niet erkent. Hij had zich door zijn werk buiten de wet geplaatst, die hij verachtte en waaraan hij zich dan ook niet stoorde.

Hij ging van het principe uit, dat de maatschappij niet deugde. Maar hij zag tevens ook duidelijk in, dat die maar niet zo, één, twee, drie, zoals de bolsjewisten dat willen, omgevormd kan worden tot een ideale samenleving. Hij wist heel goed, dat de huidige maatschappij zijn handelwijze niet zou dulden, maar

hij stoorde zich daaraan niet en nam af van hen die te veel hadden, om dat te geven aan hen die te weinig hadden.

Om kort te gaan: Lord William Aberdeen was een dief, die stal van de rijken om aan de armen te kunnen geven. Hij was een dief, een gentleman-inbreker, De Grote Onbekende, Lord Edward Lister, alias John Raffles.

Dit was slechts aan drie levende wezens bekend. Aan hem zelf, aan zijn vriend Charles Brand en aan zijn chauffeur James Henderson.

Het pseudoniem, waarachter Raffles reeds jaren zijn dubbel leven verborg, was dan ook nog nooit in gevaar gebracht.

De grote handigheid echter, ja de wetenschappelijke wijze, waarop hij bij het uitoefenen van zijn arbeid te werk ging, konden wel het vermoeden vestigen, dat er voorlopig nog geen gevaar dreigde.

Thans echter scheen Raffles van deze levenswijze genoeg te hebben, want hij had het voornemen gemaakt met zijn vertrouwde vriend een reis te gaan maken naar Canada, waar hij van plan was op grof wild te gaan jagen.

Hij had daarom reeds enige weken van te voren orde op zijn zaken gesteld, het weinige personeel, dat hij had, naar huis gezonden, om ook eens van een flinke vacantie te genieten, terwijl hij zijn chauffeur Henderson met een flinke gratificatie weggezonden had en vrijaf had gegeven tot op het ogenblik, dat hij hem weer nodig zou hebben, als wanneer hij hem dan een telegram zou zenden, teneinde hem op een of andere plaats van de aardbol te ontmoeten.

De laatste dienst, die de reusachtige chauffeur zijn meester bewees, bestond in het bezorgen van diens bagage aan boord van de « Atlantic », een der grootste mailstomers van de Green Star Line, welke maatschappij een geregelde dienst tussen Quebec en Liverpool onderhoudt.

HOOFDSTUK II.

ROMANTIEK

Tien dagen waren sedert verlopen en wie Raffles en Brand op het hofbal hadden gezien en hen nu wederom hadden kunnen gadeslaan, zou enige moeite hebben gehad hen te herkennen.

Niet dat de beide mannen in hun gelaat waren veranderd, neen, Raffles had nog hetzelfde fraai besneden gelaat en dezelfde staalgrijze ogen en dezelfde donkere haardos, terwijl Charles Brand nog met dezelfde onbezorgde uitdrukking in zijn blauwe ogen de wereld inkeek, maar hun kleding was nu van geheel andere aard, en men zou verwonderd hebben gestaan, dat kleren een zo geheel andere persoonlijkheid van één en dezelfde persoon kunnen maken.

Raffles was gekleed in een stevig lederen jachtcostuum, dat hij met een bruin lederen gordel om zijn lichaam kon vastnoeren en dat zijn slanke gestalte alle recht deed wedervaren, ofschoon het toch de indruk maakte, alsof hij iets minder lang was geworden.

Dit was in hoofdzaak te wijten aan het dikke leder van zijn costuum, dat hem meer gevuld deed schijnen dan hij in werkelijkheid was.

Daarentegen leek Brand in zijn jacht-pak groter geworden. Het kleepte hem voortreffelijk en ook de grote Stetson-hoed met de platte rand en de slappe hoge bol stond hem even goed als Raffles.

Beiden beschikten over twee grote knapzakken, een fraai met zilver beslagen dubbelloopsgeweer en een patronen-gordel, die zij naar verkiezing over hun schouder of om hun middel konden dragen.

Aldus gewapend zouden zij zich naar de dichte wouden begeven.

Thans echter lagen hun uitrustingsstukken in een hoek van het vertrek, waarin zij zich bevonden en dat de helft besloeg van het huis, dat zij te Tantaël hadden gehoord.

Tantaël was een kleine nederzetting in de Staat Manitoba, die zich ten noorden en ten westen van Ontario uitstrekt. Het plaatsje was gelegen aan het Cedar Lake, een uitloper van het Winnipeg Meer, op het punt, waar de rivier de Saskatchewan zich in dit meer stort. De gehele bevolking, die hoogstens vijf honderd zielen uitmaakte, bestond hoofdzakelijk uit Franse Canadezen, onder wie zich enkele ongunstige typen bevonden.

De reizigers hadden zich bij hun aankomst naar de Sheriff begeven en hem het doel van hun komst bekend gemaakt. De Sheriff was een beschaafd man, die hen van harte welkom heette en hen vervolgens met alles wat zij weten wilden ten dienst stond.

Hij had hun een voortreffelijke route aangewezen, hen geholpen bij het kopen van hun uitrusting, kortom hen op allerlei wijze met raad en daad terzijde gestaan.

Ook had hij hen gewaarschuwd voor enkele individuen, die geen al te goede naam hadden, maar vrij wel ongevaarlijk gebleken waren gedurende de laatste jaren, daar zij overal waren gesignaleerd, zodat iedereen hen kende en op zijn hoede voor hen was.

Raffles dankte de Sheriff voor zijn attentie, maar verzekerde hem, dat hij niet bang was, daar hij in zijn leven al

voor zo vele gevaren had gestaan en zoveel avonturen had beleefd, dat hij, hetgeen hem hier mogelijkwijze te wachten stond, zich zeker wel in staat achtte het hoofd te kunnen bieden.

De Sheriff scheen maar half tevreden met dit antwoord, daar hij onder het spreken voortdurend gekeken had naar fijne, wel onderhouden handen van Raffles en Brand, waardoor hij waarschijnlijk de indruk had gekregen te doen te hebben met een paar rijke nietsnutters en leeglopers, die nu eens voor de afwisseling een kijkje wilden gaan nemen in de bossen van Canada.

Raffles was dit niet ontgaan, maar hij oordeelde het toch verstandiger om niet verder op dit onderwerp in te gaan, daar hij anders misschien gedwongen zou zijn geweest nadere uitleggingen te geven over zijn levenswijze in het beschaafde Europa.

Toen zij dan ook afscheid hadden genomen van de Sheriff, waren zij er in hun hart van overtuigd, dat de goede man het nog lang niet met zich zelf eens was.

Terwijl Raffles en Brand in het woonvertrek van hun gehuurde hut hun middagmaal, dat Brand zelf bereid had, voortreffelijk hadden laten smaken, kwam hen dit alles in de gedachte en nog lang zaten de beide mannen over dit onderwerp na te praten.

Maar eindelijk raakte deze stof toch uitgeput; zij hadden hun grote ruwhouten stoelen met matten zittingen naar het enige venster geschoven en zaten nu, met de pijp in de mond, naar de lucht te kijken, waar in het westen een goudgele gloed getuigde van een schitterende zonsondergang.

— Dat is poëzie, Charles, zei Raffles na een lange pauze, terwijl hij zijn makker met een guitige lach om de lippen aankeek.

Deze echter zag dat lachje niet, maar hield de blik gevestigd op het landschap voor hem, dat onder het stervende daglicht zich nog bekoorlijker voordeed dan in het felle middaglicht.

— Dat is het zeker, Edward, antwoordde hij, poëzie en romantiek.

— Je zegt dat op een toon, alsof we in Londen helemaal geen romantiek hebben gekend, amice, en als je dat werkelijk vindt, dan moet me toch van het hart, dat ik je een tikje ondanikbaar vind. Me dunkt, dat we toch nooit over gebrek aan romantiek hebben te klagen gehad.

— Dat is zo, Edward, maar de romantiek, die jij bedoelt is van een beetje andere aard, vind je zelf ook niet?

— Dus jij bent van oordeel, dat er verschillende soorten romantiek bestaan?

— O! Ongetwijfeld!

— Laat dan eens horen hoe jij dat artikel onderverdeelt.

— Nu ja, daar doe je nu weer zo'n eigenaardige vraag...

— Je wilt zeggen, dat een dom mens meer kan vragen dan een verstandig mens kan antwoorden, hé, zeg het maar gerust.

— Neen, dat wil ik niet zeggen, maar ik bedoel alleen, dat het moeilijk is zo iets onder woorden te brengen. Eigenlijk heeft alles zijn eigen romantiek.

— Noem dan eens een paar soorten romantiek.

— Nu, bijvoorbeeld: De romantiek van het zwerversleven, dat ons nu te wachten staat. Niet alleen, dat je die al zwervend geniet, maar je proeft die al bij voorbaat.

— Verder!

— Nu... de romantiek der liefde.

— Aha! Moet die er ook weer bij te pas komen? Nu Charles, ik geloof dan dat ik mijn hele leven van die laatste romantiek wel nuchter zal blijven.

— Dat is best mogelijk, Edward, dat wil ik volstrekt niet tegenspreken. Jij met je bijzondere geaardheid lijkt mij ook werkelijk immuun te zijn tegen de pijltjes, die dat kleine, naakte liefdegodje zo kwistig afschiet. Maar toch... wie weet? Het zou toch heus niet onmogelijk zijn, dat je op dat punt een Achilleshiel bleek te bezitten. Laten we nooit de dag prijzen vóór het avond is.

— Gelijk heb je, amice, zei Raffles lachend, ik zal goed uit mijn ogen kijken en ik beloof je, dat ik, ofschoon ik

dat nog nimmer heb gedaan, op de vlucht zal slaan, zodra ik onraad bespeur.

De beide vrienden lachten ongedwongen en verlieten de hut om hun gewone avondwandeling te maken.

— Hoe laat zullen we vertrekken? vroeg Brand, nadat zij enige tijd zwijgend naast elkaar hadden voortgestapt.

— Vroeg, Charles, luidde het antwoord. De boot gaat morgenochtend zeven uur en voor die tijd moeten we alles gereed hebben. Denk er om, dat we thans geen Henderson bij ons hebben en dat we alles zelf moeten doen.

— Dan zullen we het vanavond maar niet te laat maken en een beetje bijtijds naar bed gaan.

Nadat de vrienden een half uur gewandeld hadden, keerden zij langs een andere weg naar de hut terug en wilden juist de treden naar de deur opgaan, toen zij bemerkten, dat daarop een gestalte zat, die zij in de groeiende duisternis niet hadden opgemerkt.

De gestalte, die, nadat zij genaderd waren, opgestaan was, stond nu voor hen en zij zagen, dat het een vrouw was, die zich met een verontschuldiging wilde verwijderen.

Brand, die zich nog niet geheel en al aan de invloed van de beschaving had kunnen onttrekken, kon niet nalaten haar aan te spreken en te vragen of hij haar met het een of ander van dienst kon zijn.

— Alstublieft, mijnheer, luidde het antwoord, dat in onberispelijk Engels, hoewel met een zeer eigenaardig accent en op een zangerige toon werd gegeven. Ik ben hier zo juist aangekomen en volkomen vreemd. Ik zou u zeer dankbaar zijn als u mij het huis zoudt willen wijzen waar de dokter woont.

— De dokter? vroeg Brand. Zijt gij ziek?

— Neen, antwoordde het meisje, want naar de stem te oordelen was zij nog jong. Neen, ik ben niet ziek, het is voor een ander, dat ik hulp moet gaan halen.

— Ik geloof, dat ik u teleur moet stellen, zei Brand. Voor zover ik weet, woont hier geen dokter. U zult naar Livingstonen moeten gaan, maar dat ligt

nog op twee dagreizen van hier. Is er haast bij het geval?

De stem antwoordde niet onmiddellijk en toen zij weer klonk, was er duidelijk een toon van teleurstelling in te bespeuren.

— Ik weet niet of er haast bij is, mijnheer, ik verliet mijn moeder een week geleden. Zij had haar arm gebroken en ik vrees, dat die niet goed gezet is...

— Laten we hier niet blijven staan, aldus mengde zich thans Raffles in het gesprek. Het is hier zo donker, dat wij elkaars gelaat niet kunnen onderscheiden. Het is zeer wel mogelijk, dat ik u kan helpen, maar ik moet wat meer bijzonderheden van u horen. Charles, ga even voor en steek de lamp op, wil je?

Brand was reeds de treden opgesneld, opende de deur met de ruwe, ijzeren sleutel en trad het enige zitvertrek binnen, dat de hut bezat.

Toen Raffles met het meisje binnenkwam, kon hij een glimlach nauwelijks onderdrukken. Hij herinnerde zich onmiddellijk het gesprek, dat hij in de vooravond met Raffles had gehad over de romantiek der liefde en maakte bij zich zelf de opmerking, dat zijn vriend voor de verleidelijkheden van deze vrouw zeer zeker niet op de vlucht zou behoeven te slaan.

Zij was, om een zacht woord te gebruiken, allerszonderlingst gekleed. Zij had een ouderwetse regenmantel over een veel te lange rok aan en daar beide kledingstukken van een onbestemde kleur waren, die het midden hield tussen donker groen en blauw, zodat zij de indruk gaven danig verschoten te zijn, was het geheel niet zeer aantrekkelijk.

In zonderling contrast hiermede was echter de persoon, die dit bonte allegaartje droeg. Het meisje, dat zich zo zonderling had toegetakeld, had een fijn besneden gezichtje, dat volgens onze Europese begrippen misschien een weinig te kleurrijk zou zijn geweest. Het was duidelijk, dat zij Indianenbloed in de aderen had, waarop dan ook haar donkerbruine, bijna zwarte ogen wezen. Haar wenkbrauwen waren evenals haar hoofdharen blauw-zwart, terwijl het

laatste blijkbaar sterk krulde, daar het nauwelijks onder het malle hoedje in bedwang te houden was.

Ook was duidelijk te zien, niettegenstaande de onbevallige kledij, waarover zij beschikte, dat zij een mooi figuurtje had, zodat het des te meer verwondering mocht baren, dat zij zich zo zonderling had toegetakeld.

Ook Raffles scheen het zonderlinge contrast te hebben opgemerkt en haar verschijning een weinig lachwekkend te vinden, want hij beet zich op de lippen en scheen met moeite een glimlach te onderdrukken.

Het meisje scheen echter volkomen onbewust te zijn van de indruk, die zij gewekt had.

Raffles was echter te veel gentleman dan dat haar verschijning enige invloed kon hebben op zijn voornemen haar te helpen; hij bedwong zich dan ook onmiddellijk en vroeg haar om een enigszins uitvoerige mededeling over de toestand harer moeder.

Het meisje vertelde nu, dat zij ongeveer zeven dagreizen van Tantaal woonde, waar haar moeder het ongeluk had gekend te vallen over een omgevallen boom, waardoor zij blijkbaar haar arm gebroken had.

De medicijnman had haar zo goed mogelijk verbonden, maar niet veel meer bereikt dan dat hij haar veel pijn had gedaan, terwijl hij zelf er ernstig aan scheen te twifelen of hij wel iets bereikt had.

— Maar waarom hebt ge uw moeder dan niet mee gebracht? vroeg Raffles. Het is toch niet te denken, dat een dokter, vooropgesteld, dat ge er hier een gevonden had, met u zou zijn meegegaan en al zijn andere patiënten daarvoor in de steek gelaten had.

Het meisje keek enigszins bedremmeld. Blijkbaar had zij zich hiervan geen rekenschap gegeven. Bovendien scheen zij nog iets op het hart te hebben.

Raffles zag dit en vroeg haar of zij nog iets te zeggen had.

— Alstublieft, mijnheer, zei zij ten slotte op haar eigenaardige, zangerige toon, die lang niet onmelodius klonk,

alstublieft, mijnheer. Het behoeft niet voor niets. Ik heb...

Zij zweeg verlegen stil en bracht na lang frommelen aan haar rok een bruin leren zakje te voorschijn, dat zij op tafel legde en naar Raffles toeschoof.

— Ik heb dit meegebracht en denk wel, dat het een kleine vergoeding zal zijn voor de diensten, die ik vraag.

Zij keek Raffles hierbij vol vertrouwen aan en schoof het zakje nog wat dichtër naar hem toe.

— U hebt me zoëven gezegd, dat u misschien in staat waart mij te helpen. Zijt gij geneesheer? Zo ja, dan moogt ge dat hebben, als u met mij mee wilt gaan. Mijn moeder is reeds te oud om die lange weg af te leggen, vooral nu haar arm zo veel pijn doet. Zoudt u met me mee willen gaan?

Raffles had, terwijl zij dit zei, het ledere zakje opengemaakt en slaakte een kreet van verbazing. Het zakje bevatte een hoeveelheid zeer fijn, geelachtig poeder, dat, naar hij direct zag, zuiver stofgoud bleek te zijn.

— Hoe komt ge daaraan? vroeg Raffles, weet ge wel dat dat goud is?

— Ik weet het, mijnheer, luidde het antwoord. Het is uit onze streek afkomstig en ik heb het verzameld, omdat ik weet, dat het hier veel waarde heeft en ons dus grote diensten zou kunnen bewijzen.

Raffles keek van het zakje naar de spreekster en merkte op hoe trouw en onschuldig de donkere ogen naar de zijne opblikten.

— Goed, mijn kind, zei Raffles, terwijl hij het stofgoud weer zorgvuldig in het zakje deed. Ge moogt dat alles houden. Uw goud verlang ik niet en als ik er toe in staat ben, zal ik heel graag uw moeder behandelen. Zeg mij waar het dorp gelegen is, waar ge woont.

— Zeven dagen reizen naar het Noorden, voorbij het Cree meer, antwoordde zij, de plaats waar ik woon, heeft geen naam, tenminste niet die in de boeken bekend is. Wij noemen haar Hawata. Is deze heer uw broeder?

Deze vraag kwam zó zonderling achter haar verklaringen aan, dat Raffles zowel als Brand er een weinig verbluft

van waren. Brand schudde lachend zijn krullebol en zei:

— Neen, Miss...

Hij aarzelde even, want hij wist niet goed hoe hij haar moest toespreken en kende haar naam niet.

— Maskawita, noem mij alstublieft Maskawita, mijnheer. Zo heet ik.

De naam klonk al even zonderling als haar verschijning geweest was, maar het was een naam en dat was voldoende.

— Neen, Miss Maskawita...

Maar het meisje schudde het hoofd, zodat het malle hoedje dreigde af te vallen. Zij stond op, boog een der knieën ter aarde en legde de hand van Raffles op haar voorhoofd. Toen zei zij:

— Ik ben uw dienaar, noem mij niet Miss, maar Maskawita. Dat is mijn naam.

Raffles bukte zich en richtte haar op.

— Het is goed, Maskawita, zei hij, terwijl hij zijn stem zo zacht mogelijk liet klinken. Wij zullen met u mede gaan om uw moeder te genezen. Ik ben een genesheer en deze heer is mijn vriend en assistent. Ik heet Johnson en noem hem maar Brand.

— Mijnheer Joensoen en mijnheer Boerand? vroeg zij met haar eigenaardig accent.

— Juist, zei Raffles lachend, en nu zullen wij eens kijken, waar ge vannacht moet blijven. Hier in huis gaat natuurlijk niet, want er is maar één slaapvertrek, maar ik zal u naar de Sheriff brengen en u hem aanbevelen. Hij zal u zeker wel willen herbergen voor vannacht. Wilt ge met mij mede gaan?

Maskawita stond vlug op en dankte Raffles met tranen in haar ogen. Maar deze wilde daarvan niet horen en maakte zich gereed het vertrek met haar te verlaten.

— Charles, zorg jij voor de matrassen, zodat we, als ik terug ben, er direct in kunnen kruipen? Hé, wat is dat?

Deze laatste vraag gold een hevige bons op de ruiten.

Zonder zich een ogenblik te bedenken snelde Raffles naar buiten, zijn hand gereed op de holster van zijn revolver.

Toen hij buiten kwam, hoorde hij een paar mannen zich in de nu volkomen

duisternis snel verwijderen en toen hij trachtte het avondlijk duister met zijn valkenogen te doorboren en zo even bleef staan, hoorde hij uit de verte een soort hoongelach en een gemene mannenstem hem toeroepen:

— Heb je er al een aan de haak geslagen, mooie jonker? Geluk met die roodhuid. Met die vuile meid.

Raffles' bloed raakte aan het koken en hij zou niets liever hebben gedaan dan de lafaard, die onder dekking van de duisternis zijn gemene taal uitsloeg, een duchtig pak rammel te geven. Nu echter hield hij zich in en begaf zich naar binnen om even daarna met Maskawita op de drempel te verschijnen.

Hij bleef echter even staan en riep Brand.

Deze verscheen onmiddellijk.

— Wat is er, Edward? vroeg hij, dreigt er gevaar? Wat was dat voor een bons op de ruiten?

— Och niets, een kwajongensstreek, denk ik, zei Raffles. Maar ik vind het toch beter, dat je niet alleen hier in huis blijft. Bang ben ik niet, maar roekeloos ook niet. Ga mee en steek je revolver bij je.

De beide vrienden brachten nu Maskawita naar het huis van de Sheriff, die eerst niet veel zin scheen te hebben deze late gast te logeren, maar een goudstuk, dat Raffles uit zijn beurs haalde, deed wonderen en de Sheriff beloofde goed voor zijn beschermeling te zullen zorgen.

Toen de beide mannen de weg terug naar huis insloegen, ontsnapte Raffles een zucht van verlichting. Brand hoorde dit en keek hem met enige verbazing aan.

— Je kijkt me aan en denkt, wat heb ik nu aan de hand, niet waar, amice? zei Raffles lachend.

— Ja, dat denk ik zeker. Zo iets heb ik nog nooit van je gezien of gehoord.

— Accoord, Charles, maar we zijn hier ook nog nooit onder dergelijke omstandigheden geweest. Vergeet niet, we hebben nu als het ware de verantwoordelijkheid voor het meisje, hoe heet ze ook weer?

— Maskawita...

— Voor Maskawita op ons genomen. Heb je wel opgemerkt, hoe de Sheriff, die ik voor de beste aller mannen zou hebben gehouden, lelijk aarzelde, toen hij merkte, dat hij dat meisje gastvrijheid moest verlenen? En dat alleen waarschijnlijk, omdat ze gemengd bloed in haar aderen heeft. Het is mij een raadsel.

— Dat moet je niet zeggen, zei Brand nu, want het is in Amerika even erg om je met een Indiaanse of een negerin af te geven, als, bij voorbeeld, een Europeaan met een Eskimose of Papoease. Er bestaat geen slavernij meer, maar anders zou men de verhouding het beste kunnen vergelijken, met meester en slavin. Je herinnert je waarschijnlijk nog wel de sensatie, die het wekte, toen bleek dat een der rijkste mannen van New York, die gehuwd was met een beeldschoon meisje, dat zeer gevierd was in de hoge kringen, eigenlijk gehuwd was met een Indiaanse. De jonge vrouw bleek af te stammen uit een huwelijk, dat ongeveer vijftig jaar geleden tussen een

blanke en een rode vrouw was gesloten. Dat was een slag in het aangezicht van de Amerikaanse society en hun schijn-democratie ging zelfs zó ver, dat zij het paar, dat elkaar oprecht lief had, uit hun kringen verstootten. Zij probeerden, door naar een andere stad te gaan, een nieuw leven te beginnen, maar niets hielp. De man was hen vooruit gegaan en nóch de man, nóch de vrouw werden ergens meer geduld. Dit schokte de vrouw zodanig, dat zij een einde aan haar leven maakte, hetgeen de man zich zó aantrok, dat hij haar voorbeeld volgde.

— Ja, ik wist dit alles wel, Charles, zei Raffles, maar ik dacht, dat dit hier in deze, veel noordelijker gelegen streken niet gold, dat men hier aan dergelijke kleinzielige opvattingen niet deed.

Intussen hadden beide mannen hun hut bereikt, waar zij binnentraden. Na de deur goed gesloten te hebben, begaven zij zich naar het slaapvertrek, waar zij sliepen met één oog half open en een geladen geweer, schotbereid, naast zich.

Hoofdstuk III

EEN GOED BEGIN

Vóór de boot die ochtend vertrok, was er al heel wat gebeurd. Toen Raffles en Brand naar het huis van de Sheriff waren gegaan om Maskawita af te halen, hadden zij, meer uit nieuwsgierigheid dan om een andere reden, het zakje stofgoud naar de Bank gebracht, om het daar te laten wegen en de waarde te bepalen.

Hierbij was hun gebleken, dat het

stofgoud van de eerste soort was en een waarde vertegenwoordigde van 1500 pond sterling, dus ongeveer achttien duizend gulden.

Maskawita was naar hun mening absoluut onkundig van de waarde van het goud, anders had zij die hoeveelheid niet aangeboden voor een dienst, die met heel wat minder goed betaald zou zijn geweest.

Toen de vrienden door de deur van de Bank waren verdwenen, hadden zich een paar ongunstig uitzieende individuen om het gebouw verzameld en daar enkele ogenblikken met elkander gepraat. In de verte kwam op zijn paard een politiemans in zijn rode tuniek van de bekende Canadian mounted police aanzetten en de mannen, dit ziende, verspreidden zich haastig. Een echter ging het bankgebouw binnen en begaf zich naar een der loketten, in de nabijheid waarvan Raffles en Brand stonden bij de ambtenaar, die met het goudschaaltje bezig was. Deze man deed alsof hij iets te bespreken had, maar hield intussen het oog gevestigd op de beide vrienden, die schijnbaar geen erg in hem hadden.

Even voor zij gereed waren, verliet hij het gebouw en spoedde zich in de richting, die zoëven zijn makkers waren ingeslagen.

Raffles en Brand kwamen even later uit het gebouw en begaven zich wederom naar het huis van de Sheriff, waar zij Maskawita afhaalden en zich vervolgens met hun bagage naar de steiger begaven waar de boot aanstonds zou aanleggen.

Toen zij bij de ietwat wrakke steiger aankwamen, verkondigde een rookpluim in de verte, dat de boot op komst was.

Raffles en Brand stonden echter gereed en toen de boot door een gewone houten loopplank met de steiger verbonden was, waren zij de eersten, die aan boord gingen.

Maskawita, die met de inrichting van de boot bekend was, daar zij op een dergelijk vaartuig ook de heenreis gedeeltelijk had gemaakt, begaf zich onmiddellijk naar het verblijf, dat voor de vrouwen was gereserveerd.

Toen zij verdwenen was, gingen de vrienden ook naar beneden, waar zij een hut voor zich bespraken.

Toen dat afgelopen was, begaven zij zich weer naar dek en stopten hun pijpen, terwijl zij het bonte toneel op de oever gadesloegen.

Er waren blijkbaar geen passagiers meer, want nadat de stuurman drie stoten op de stoomfluit had laten weer-

klinken, werd de loopplank binnengehaald en begonnen de grote schepraden ter weerszijden te draaien.

Wanneer Raffles en Brand beter gekend waren geweest met de bevolking van Tantaal, hadden zij zeker opgemerkt dat de ongunstige individuen, zich niet onder de toeschouwers op de kade bevonden hadden.

Dit mocht zeker vreemd worden genoemd.

Hun wegblijven op de landingsplaats had echter een goede reden, zoals wij zo aanstonds zullen zien.

Intussen verwijderde de boot zich met toenemende snelheid.

Raffles en Brand, die beiden gedacht hadden, dat Maskawita na het vertrek van de boot wel weer te voorschijn zou komen, bemerkten echter tot hun verwondering, dat het meisje zich opgesloten had en van plan scheen zich niet meer te laten zien, voor de voorlopige plaats van bestemming zou zijn bereikt.

Tegen het vallen van de avond bevonden men zich in de nabijheid van een klein plaatsje, Monteal geheten, waar een uur zou worden gestopt om kolen in te nemen en tevens mogelijke passagiers gelegenheid te geven zich in te schepen.

Eerst hadden Raffles en Brand nog gedacht ook van deze gelegenheid gebruik te maken, maar bedenkende, dat zij nog lang genoeg in de bossen konden zwerven en ook met het oog op de aanwezigheid van Maskawita, die zich nog steeds niet had laten zien, besloten zij aan boord te blijven.

Toen de boot dan ook stil lag en een groot gedeelte van de bevolking van het schip aan land was gegaan, sloegen de beide vrienden hun bivak op achter op het bovendeck.

Toen alles stil was, de pijpen aangestoken waren en een zilvere maan boven de pijnbomen in de verte verscheen, kwam er nog méér beweging aan dek. De kajuitdeur van het vrouwenverblijf ging open en behoedzaam keek Maskawita over het verlaten dek. Ziende, dat alles stil was, kwam zij geheel en al te voorschijn, ging zacht, zonder enig geluid te maken naar een dekstoel, die zij

openvouwde en vlak voor de ingang van de vrouwenkajuit neerzette.

Stil zette zij zich daarop neer en scheen met diepe teugen de heerlijke, met harsgeuren vermengde, zuivere berglucht in te ademen.

Er was ook niets te horen, want de voetstappen van drie mannen, wier voeten in rubberschoenen staken, waren zelfs voor het fijnste oor niet waarneembaar.

Als grote, donkere katten slopen er drie mannen aan boord. Zij hadden hun gelaat achter zwarte maskers verborgen, zodat zij haast één waren met de duisternis.

Blijkbaar besluiteloos over de richting, welke zij moesten inslaan, hield de voorste stil en keerde het gelaat naar de achter hem komende. De laatste, die telkens behoedzaam om zich heen keek, wees hen naar het achterste gedeelte van de boot, welke richting zij dan ook insloegen.

Nog een paar stappen en zij zouden voor Maskawita, die daar in de dekstoel lag uitgestrekt, staan.

Eensklaps zagen zij Maskawita. Maar Maskawita zag ook hen.

Toen kwam er plotseling leven in de groep der drie mannen. Als één man wilden zij zich op de jonge vrouw werpen. Zo vlug echter konden zij niet zijn, of het meisje was in staat een angstkreet te slaken, die echter half gesmoord werd door de zware hand, die een der mannen op haar mond hield.

Tegenstand gaf haar weinig, want met gezamenlijke krachten wierpen de individuen zich op het weerloze meisje, dat zonder één kreet te uiten in zwijm viel.

Dit alles was echter niet geheel geruisloos geschied. Het was echter niet luid genoeg geweest om tot de oren der beide vrienden door te dringen.

Intussen doorzochten de mannen de kleren van het meisje. Zij waren gehaast en schenen echter niet te kunnen vinden wat zij zochten en nu en dan liet zich een der mannen een ruwe vloek ontvallen.

Maar nog bemerkten Raffles en Brand niets van hetgeen er voorviel. Eensklaps echter verscheurde een rauwe gil de stil-

te, onmiddellijk daarop gevolgd door een woest uitgebraakte verwensing.

Maskawita was uit haar bezwijming bijgekomen en had haar nagels geslagen in een hand, die juist bezig was haar kleren te verscheuren, blijkbaar zoekend naar het zakje stofgoud, dat de mannen die ochtend in de bank van Tantaël in handen van Raffles en Brand hadden gezien en dat, naar zij direct begrepen hadden, van haar afkomstig moest zijn.

Toen die gil de stilte van de vredige avondstond verstoorde, namen de beide vrienden aan de andere zijde van de boot tegelijkertijd de pijp uit hun mond en keken elkaar een ogenblik verbaasd aan. Zij snelden naar de zijde van het schip, van waar zij meenden, dat het geluid had geklonken.

Aan beide zijden was de verrassing groot, maar Raffles en Brand herstelden zich het eerst.

Zonder zich één ogenblik te bedenken, wierpen Raffles en Brand zich op twee der bandieten.

Zonder dat één kreet geuit werd, rolden even later vier mannen, twee aan twee als het ware samengekit, over het dek. De derde, die dat zag, wilde te hulp snellen, maar werd door de sterke handen van Maskawita tegengehouden.

Aanvankelijk gelukte het haar, maar ten slotte moest zij voor de sterke handen van haar aanvaller bukken. Als in een ijzeren greep kneep hij haar keel dicht, terwijl hij de andere vuist ophief, om haar door een slag op het hoofd onschadelijk te maken.

Maar dat zag Raffles, die er juist in geslaagd was, zijn tegenstander onder te krijgen.

Hij sprong snel als de wind op en wierp zich met zijn volle gewicht op de kerel, die juist op het punt stond Maskawita, die hij nog steeds vasthield, neer te vellen.

De man verloor zijn evenwicht en viel, met Raffles boven op zich.

Sneller dan de gedachte, greep de aangevallene met de rechterhand naar zijn heup. Een ogenblik later weerklonk een schot en Raffles viel op het dek neer. Hij was getroffen.

Juist op dat ogenblik had Brand met zijn tegenstander afgerekend. Maskawita had de man van achteren bewerkt, zodat de strijd die lang onbeslist was, eindelijk ten voordele van Brand omsloeg. De onbekende lag bewusteloos naast zijn zoëven door Raffles neergeslagen makker.

Hierdoor kreeg Brand de handen vrij, zodat hij zich onmiddellijk kon omwenden, om zijn vriend te hulp te komen. Te laat echter, want op dat moment klonk het schot.

Nog voor de aanvaller zijn wapen op Brand of het meisje had kunnen richten, pakte Brand hem van achteren beet en door woede als met bovenmenselijke kracht bezielde, hief hij de man op, zodat deze een ogenblik later boven de reling zweefde en daarna met een gesmoorde kreet er over heen geslingerd werd.

Een heftige plons kondigde aan, dat hij onder water verdwenen was.

Wetende, dat men in dit ruwe land altijd zoveel mogelijk zijn eigen rechter moet zijn, schoof Brand, de twee andere individuen, onder de reling door, zodat ook zij in het water terecht kwamen.

Het koude water bracht hen snel tot bewustzijn en tezamen met hun makker, die het eerst over boord gesmeten en intussen ook weer boven gekomen was, zwom het edele drietal naar de oever, waar zij zich onder bedekking der duisternis uit de voeten maakten.

Het was hoog tijd voor hen, want reeds naderden mensen, die op het geluid van het schot en het geschreeuw kwamen toelopen.

Intussen bogen Brand en Maskawita zich over Raffles, die roerloos op het dek lag uitgestrekt. Hij bloedde hevig en met angstige voorvoelens vervuld, nam Brand het lichaam, niet zonder moeite, in zijn armen en bracht het, met behulp van Maskawita, naar een der dichtsbijzijnde dekhutten.

Inmiddels was de kapitein en enige passagiers aan boord gekomen, en met vereende krachten zou men trachten de gewonde te helpen.

Plotseling echter sloeg de bewusteloze de ogen op. Raffles keek enkele ogenblikken verbaasd om zich heen, scheen zich toen plotseling alles te herinneren en, Brand ontdekkend, die zich, met tranen in de ogen, over hem heen gebogen had, vroeg hij doodkalm en op een toon, alsof hij even weg was geweest, waardoor hij geen getuige van de afloop had kunnen zijn:

— Waar zijn de bandieten, Charles? Heb je ze klein gekregen?

Zonder antwoord af te wachten, bracht hij toen zijn rechterhand naar zijn hoofd en hield zijn vingers in het licht. Zij zaten vol bloed.

— Mijn oor, Charles, zei hij toen.

Meteen richtte hij zich op en Maskawita ziende wier ogen vol tranen stonden, lachte hij haar toe en zei:

— Geen letsel, hoop ik? Wij kwamen net bijtijds, hé? Die spitsboeven!

Het bleek Brand en de kapitein nu weldra, dat Raffles niet ernstig gewond was. De revolverkogel was door de oorlel gegaan.

Onbegrijpelijk kwam het Brand voor door welke oorzaak Raffles bewusteloos geworden was, daar hij zich, en met reden, niet begripen kon, dat die oorwonde dit zou veroorzaakt hebben.

Maar weldra werd het hem duidelijk. Want, toen hij enige woorden tot zijn vriend sprak, waarop hij geen antwoord ontving, begreep hij, dat men zijn vriend doof geschoten had. Hierdoor was hij dan ook klaarblijkelijk enige ogenblikken als verdoofd geweest.

Daar alles zo goed afgelopen bleek en men begreep, de aanvallers, die in de duisternis ontsnapt waren, toch niet te kunnen achterhalen, werden de trossen los gegooid en werd de reis in de heldere maannacht voortgezet.

Hoofdstuk IV

MASKAWITA

Het gevecht, dat gedurende een paar dagen het onderwerp der gesprekken aan boord was geweest, had men al weer vergeten, toen de boot na vier dagen eindelijk het uiterste punt van haar tocht had bereikt.

Zij waren daar in het vroege ochtenduur aangekomen en de meeste passagiers waren wakker geworden, toen de raderen hun omwentelingen staakten en de boot stil bleef liggen.

Raffles en Brand, die de vorige avond laat waren opgebleven voelden er echter niets voor nu reeds op te staan, daar het nog donker was en hun horloges pas drie uur aanwezen.

Zij draaiden zich nog eens om en sliepen doodkalm weer in.

Hun voorbeeld werd door vele passagiers gevolgd, en niemand, behalve het dienstdoende personeel, bevond zich aan dek.

Niemand? Toch wel. Eén was er, die, nadat de boot vastgemaakt had, vlug over de loopplank aan land ging en zich met haastige tred verwijderde, zonder zelfs één keer om te zien.

Die eenzame figuur was Maskawita.

Met grote moeite hadden Raffles en Brand haar overgehaald, wat meer in hun gezelschap te vertoeven, maar het scheen, dat zij dit tenslotte gedaan had, om zich niet ondankbaar te tonen.

En wat had nu haar vlucht van de boot te betekenen?

Niemand wist het, dan zij zelf.

De reden liet zich ook niet gemakkelijk vermoeden. Zij zelf had toch aan Raffles en Brand gevraagd met haar mede te gaan, waarbij zij gezegd had, na aankomst van de boot hen als gids te

zullen dienen.

Maar straks zou het raadsel worden opgelost.

Raffles en Brand kwamen tegen acht uur te voorschijn. Het was het gewone uur van het ontbijt.

De meeste passagiers moesten naar het Oosten, naar Granville, dat algemeen gold als de laatste grens der beschaving en enigen vroegen aan de beide vrienden of zij zich ook daarheen begaven.

Maar Raffles, die geheel van zijn tijdelijke doofheid was hersteld, schudde het hoofd en wees in Noordelijke richting, hetgeen een algemene verwondering wekte.

Toen Raffles en Brand, bepakt en bezakt, aan dek kwamen, wachtten zij een tijdje op het verschijnen van Maskawita, van wier vertrek zij nog niets afwisten, maar weldra kwam een der bootslieden naar hen toe en overhandigde Raffles een stukje papier, dat blijkbaar uit een schoolschrift was gescheurd.

Het was een schriftelijke boodschap van Maskawita, meldende dat zij reeds vertrokken was om enige zaken voor te bereiden. Zij verzocht de vrienden het bospad in noordelijke richting te volgen, waarna zij zich weldra bij hen zou voegen.

Raffles begon hoe langer hoe minder van het meisje te begrijpen.

Eerst haar eenzame opsluiting aan boord, toen het gevecht met die drie mannen, die het blijkbaar op haar gemunt hadden, nu weer dit zonderlinge briefje, dat intussen met een zó fraai handschrift was geschreven, dat Raffles

er verbaasd over stond en tot slot van de geschiedenis dat geheimzinnige verlaten van de boot.

— Ik heb veel zin, Charles, zei Raffles met een koude blik in zijn ogen, om weer plaats te bespreken voor de terugreis. Ik heb geen zin meer in het hele geval. Om te jagen kunnen wij even goed wat dichterbij de beschaafde wereld blijven. We zijn, weliswaar, wel méér in deze streken geweest en nog heel wat noordelijker ook, maar dan was het onder heel andere omstandigheden. Wat moeten we doen?

— Ik zou dit willen voorstellen, Edward, antwoordde Brand; van de kapitein heb ik gehoord, dat de boot een halve dag blijft liggen voor het lossen en laden en opnemen van passagiers. Laten wij nu in de aangeduide richting voortgaan tot een punt, vanwaar wij weer de boot kunnen bereiken, vóór zij vertrekt. Hebben we Maskawita dan nog niet ontmoet, dan gaan we terug en anders laten we het over aan de omstandigheden, waaronder wij haar terug zien.

— Goed, zei Raffles, dat vind ik een gezond voorstel.

De vrienden stelden de kapitein nu in kennis van hun voornemen, verdeelden de bagage zo goed mogelijk over hen tweeën en vertrokken welgemoed.

De natuur was hier schitterend, groots en woest. Reusachtig hoge bomen, afgewisseld door lagere bomen en struiken, groeiden op deze plek, die als het ware een bergwand scheen te zijn.

Steeds was het duidelijk het pad te herkennen, dat naar het Noorden voerde, zodat van verdwalen geen sprake was.

Zwijgend liepen de beide vrienden verder. Zij waren tamelijk zwaar bepakt en wilden hun krachten niet verspillen door veel te babbelen.

Eindelijk stond Raffles stil en raadpleegde zijn polshorloge. Het was elf uur. Om drie uur zou de boot terugkeren, zodat zij besloten niet verder te gaan. Zij bevonden zich blijkbaar op het hoogste punt van de weg, want vóór hen, in noordelijke richting, begon het pad te dalen. Het was een open plek, waar zij zich nederzetten, om van de

heerlijke natuur om hen heen en van hun rust te genieten. De frisse, ijle berglucht had hen hongerig gemaakt.

Toen de maaltijd afgelopen was, werden de pijpen opgestoken en begonnen zij er over te praten stilaan terug te keren naar de boot.

Juist hadden zij het er over, dat dit wel een vreemd avontuur mocht worden genoemd en dat hun betoonde menslievendheid al een zeer slechte beloning had gekregen, toen Brand zich eensklaps oprichtte en in de verte naar iets tuurde.

Raffles, die de bewegingen van zijn vriend gevolgd had, stond nu ook op en keek in dezelfde richting. Zo bleven de vrienden een paar seconden turen. Toen haalden zij hun kijkers voor de dag en slaakten bijna tegelijkertijd een uitroep van verbazing.

Toen zij de kijkers lieten zakken, keken zij elkaar verwonderd aan.

— Als ik niet beter wist, dan zou ik denken, dat we een halve eeuw terug waren gegaan. Het is waarachtig een weggelopen figuur uit een der boeken van Aimard of Karl May, zei Raffles lachend tot Brand, die ernstig bleef kijken.

— Ik zou er maar geen gekheid mee maken, Edward, zei Brand. Een roodhuid in volle wapenrusting op het oorlogspad, als ik me niet vergis, zei hij.

— Ik geloof het waarachtig ook, hernam Raffles nu, terwijl hij zich bukte en zijn geweer greep. We zullen dat heerschapp waardig ontvangen, als hij kwade bedoelingen heeft.

— Hij is alléén, voor zover ik oordelen kan, zei Brand, dus als er niet méér in een hinderlaag verborgen liggen, kunnen we gerust zijn.

— Zeker, maar we zullen op alles voorbereid moeten zijn, want met die Unians, zoals de bevolking de roodhuiden placht te noemen, is het altijd oppassen.

Heel in de verte, voor het blote oog nauwelijks zichtbaar, naderde een kleine menselijke figuur. Het was iets vreemds, iets onwaarschijnlijk bijna, op deze plek, waar men zich alléén kon

wanen, met slechts de woeste natuur om zich heen, iemand te ontmoeten.

Opeens slaakte Raffles een gesmoorde kreet. Nog een enkel ogenblik hield hij de kijker voor zijn ogen en liet het instrument toen zakken. Brand deed dit ook en keek zijn vriend vragend aan.

— Weet je wie dat is, Charles? vroeg Raffles. Het is Maskawita, of ik moet me al heel sterk vergissen.

— Och kom, meende Brand, die zelfs door de kijker nog niet kon uitmaken wie daar aankwam. Ik kan het haast niet geloven.

— Nu, we zullen zien, hernam Raffles en zijn stem klonk opgewekt, alsof hij blij was, dat hij aanstonds weer in het gezelschap van het zonderlinge meisje zou zijn.

— Laten we naar dat rotsblok gaan en er trachten op te klimmen. Vandaar moeten we voor de naderende gestalte duidelijk zichtbaar zijn. We kunnen tekenen geven en zien of die beantwoord worden.

Als één man snelden zij naar de aangeweide plek en na een paar vergeefse pogingen, slaagden zij er werkelijk in op de steen te klauteren.

Maar toen zij eindelijk, hijgend en blazend, met hun kijkers voor de ogen de omtrek afzochten, konden zij niemand ontdekken. De eenzame figuur, daar in de verte, was verdwenen.

Zij konden nu niet anders doen dan kalm afwachten tot de gestalte te voorschijn zou komen uit het bos, daar vóór hen.

Aan de zon was het te zien, dat het middaguur naderde, zodat de vrienden nog wel de komst van de naderende konden afwachten om, indien het mocht blijken, dat het Maskawita niet was, nog bijtijds de boot te bereiken.

Zij staken hun pijpen op en wachtten.

Onafgebroken hielden zij de ogen gevestigd op de rand van het bos.

Vlugger dan zij gedacht hadden, zagen zij iemand uit de schaduwen der bomen te voorschijn treden. Met behulp van hun kijkers zagen zij nu beiden, dat het Maskawita was, die naderde.

Maar bijna hadden zij haar niet herkend.

Het was een geheel andere persoonlijkheid, die nu naderde. Zij was gehuld in een bruin wildlederen wambuis, dat tamelijk strak om haar soepele figuur spande, daaronder droeg zij een korte rok, die tot haar knieën reikte, terwijl zij een paar lichtbruine mocassins, die halverwege de kuiten bedekten, aan de kleine voeten droeg. De ronde armen waren bloot en slechts een soort épaulette van dunne repen wildleder bedekten haar schouders.

Op haar blauw-zwarte lokken, die enigszins ongeordend en toch sierlijk om het lage voorhoofd krulden, droeg zij een rood lederen band, waarin kleine, witte veertjes staken, terwijl boven het linkeroor een grote veer van een zilvereiger in de band gestoken was.

Zij naderde met een glimlach om de lippen en men kon zich moeilijker een zeldzamer, maar tevens fraaier gestalte voorstellen.

Met haar veranderde kleding had zij ook haar schuchterheid afgelegd.

— Hallo! Hallo! riep zij de beide vrienden reeds uit de verte toe. Welkom op ons grondgebied. Hier op de bergen heerst de vrijheid. Kom mede! Kom mede!

Raffles en Brand keken elkaar eens aan en konden hun ogen en oren niet geloven. Was dat hetzelfde meisje uit Tantaal?

Toen het meisje na een minuut of tien bij hen was, konden zij de ogen haast niet van haar afhouden, zodat Maskawita er bijna verlegen onder werd. Maar toch toonde zij zich niet preuts, maar weerde lachend de blikken der beide mannen af. Was zij zich haar schoonheid blijkbaar niet bewust?

Als een hinde liep zij vooruit, het bos tegemoet, terwijl de vrienden, bepakt als zij waren, wat langzamer volgden.

Toen zij op een steenworp afstands van de eerste bomen gekomen was, vormde zij van haar hand een spreekbuis en liet een helder: hallo! weerklinken, dat door de bergwanden enige malen, telkens zwakker, werd herhaald.

Enige ogenblikken daarna weken de takken van het struikgewas en twee forse jonge mannen kwamen te voorschijn. Het waren, zonder twijfel, roodhuiden.

Zij naderden snel, hurkten een ogenblik voor de beide mannen neer, die dit alles met enige verwondering gadesloegen, en begonnen hen toen van hun bagage te ontlasten. In korte tijd hingen de rugzakken en de twee grote, lederen tassen aan een soepele stok, die door de beide mannen op de schouders genomen werd en waarmede zij zich voortwaarts spoedden. Maskawita volgde en de beide vrienden sloten de rij.

Zij hadden alleen hun buks gehouden,

die zij dwars over de rug droegen.

Ook Maskawita was gewapend. Aan een band om het middel hing een lederen koker, waarin enige lange pijlen staken, terwijl dwars over de rug een fraai gevormde, strak gespannen boog hing.

Het was een gezicht om nooit te vergeten, dat meisje.

De indrukken der vrienden waren elkaar zo snel opgevolgd, dat zij geen woorden konden vinden, maar hun geleidster zwijgend volgden. Zij schoten nu snel op, daar zij geen zware vracht meer te torsen hadden en het bergpad zich naar beneden slingerde.

Hoofdstuk V

DOKTER JOHNSON

Er waren weer twee dagen verlopen sedert de beide mannen Maskawita op de berghelling in haar Indiaanse kledij hadden ontmoet en in die betrekkelijk korte tijd was er iets ontzettends gebeurd.

Iets ontzettends, maar niet in de zin van iets verschrikkelijks, waaronder men gewoon is dat woord te verstaan, maar iets ongedachts, iets dat men onbestaanbaar had kunnen denken, en dat vooral Brand met verbazing vervulde.

Dat ongedachte had zich reeds spoedig geopenbaard, nadat de kleine stoet, bestaande uit Maskawita, de twee Roodhuiden en de beide vrienden, zich op weg naar Hawata begeven had.

Toen zij het hellende bergpad waren afgedaald en uit het bos traden, kwamen zij wederom bij de rivieroever uit. Daar lag een lange, smalle kano op het water van de rivier te wachten, de bagage was vlug ingeladen en de mannen zagen met niet geringe verwondering, dat het ranke vaartuig heel wat meer kon herbergen, dan zij met het oog op de geringe breedte hadden verwacht.

Vanaf dit ogenblik had Maskawita de leiding van de tocht op zich genomen. Zij gaf de roodhuiden aanwijzingen betreffende de snelheid en het sturen van de boot, in een der weinige talen, welke Raffles niet machtig was.

Met een ongelooflijke snelheid schoten zij over het zacht gerimpelde water aan de rivier. Steeds stond Maskawita rechtop in de voorplecht, de nodige aanwijzingen aan de beide jongens, die

haar bevelen steeds onmiddellijk opvolgden, toeroepend.

Tegen het vallen van de avond en reeds lang nadat de beide mannen, moe van het werkeloze toezien, naar een paar pagaaien hadden gegrepen om mede te helpen, zodat de kano steeds sneller voortschoot, kwam er een onvergetelijk moment.

Plotseling klonk uit het bos, aan de rechtterrivieroever een zonderling geluid, dat Maskawita onmiddellijk naar haar wapen, dat zij ook in de boot niet afgelegd had, deed grijpen.

Zij hield haar ogen op de bosrand gevestigd, tot eensklaps, op de plek waar het geluid gehoord was, een grote vogel met brede wiekslagen boven de toppen der bomen zich verhief.

En steeds stond Raffles dat zeldzame schilderij voor ogen, gevormd door de ranke gestalte van Maskawita, staande vooraan in de kano, terwijl zij met de roodbruine armen haar boog spande. Een ogenblik later had de pijl fluitend de lucht doorkliefd en was de berggier, zonder een enkele kreet te slaken, als door de bliksem getroffen, en met uitgespreide vleugels, tussen het groen van de bomen aan de oever gevallen.

Raffles was in een stilzwijgen vervallen, waaruit zelfs Brand hem met zijn vrolijk gepraat niet had kunnen opwekken.

Toen was het, dat Brand voor het eerst gemerkt had, dat er met zijn vriend iets vreemds aan de hand was.

Raffles verliefd! Dat was ondenkbaar. En toch bleek het hem maar al te duidelijk. Raffles, de sterke, de ontembare, de wereldveroveraar. Hij, die nog pas op het hofbal te Londen de fine fleur van de Engelse adel aan zijn voeten had zien liggen. Hij, die dit alles versmaad had, verliefd op een halve wilde, op een Indiaans meisje, op een halfbloed.

Zo waren de nuchtere feiten, die Brand overdacht, maar onmiddellijk moest hij zich zelf toegeven, dat hij Maskawita onrechtvaardig had beoordeeld. Zeker, zij was een Indiaanse en had zonder enige twijfel gemengd bloed in haar aderen, maar tevens was zij een buitengewoon bekoorlijke verschijning, vol levenslust vervuld.

Het feit op zich zelf vond Brand dan ook niet erg. Waarom zou Raffles, de originele mens bij uitstek, die zich aan wet noch gebod ooit gestoord had, die er een wetboek voor zich zelf op na hield, zich niet mogen verlieven in een meisje, dat geheel anders was als de anderen? Waarom niet? En al zou dat niet, wie kon het hem dan nog beletten?

Maar hij vroeg zich af, welke de gevolgen van een mogelijk huwelijk met een dergelijk meisje zouden zijn. Het leven van de Gentleman-Inbreker zou veranderen, de Grote Onbekende zou niet langer onbekend blijven, misschien — Brand durfde er nauwelijks aan te denken — misschien zou de Grote Onbekende een Kleine Bekende worden, misschien zou hij door het veranderde leven een geheel ander mens worden, brave, burgerlijke ideeën krijgen en een gezeten en geacht burger in de maatschappij worden.

Brand poogde zich zijn vriend zó voor te stellen, maar het gelukte hem niet. En hij vroeg zich af, of Raffles, die de ogen van Maskawita niet kon afwenden, wel eens aan de mogelijkheid van dit alles had gedacht. Neen, natuurlijk niet. En wie weet, zou hij het zich zelf nimmer afvragen, zich zelf nimmer reken-schap geven van zijn daden en zich eenvoudig, zoals hij altijd deed, op zijn impuls laten drijven. En indien dat het geval was, indien de stap gezet was, zonder dat hij iemand zou raadplegen, en

waarom zou hij dat doen, hij, die dat nog nimmer gedaan had, hij, van wie immer alle initiatief uitging, dan zou het te laat zijn, want Brand voorzag, dat het op een ramp zou uitlopen, dat een dergelijk leven nimmer iets voor Raffles kon zijn.

Vroeger had hij zich wel eens afgevraagd waar dat leven, dat avontuurlijke, vrije, maar gevaarlijke en eigenlijk bandeloze leven op uit zou draaien, maar steeds had hij zich zelf het antwoord daarop schuldig moeten blijven, en had hij zich voorgesteld en zich ook langzamerhand met dat idee verzoend, dat Raffles in het harnas zou sterven, op een ogenblik, dat hij daar het minste aan zou denken.

Zo was het enige einde, dat hij zich kon denken voor zijn vriend.

Dit denkbeeld had nog meer voedsel gekregen tijdens het laatste hofbal in Londen, toen hij alle adellijke, schone en rijke jonkvrouwen der oude wereld voor zijn voeten had zien liggen en... versmaad had.

En nu was de held van zijn dromen verliefd,... verliefd op een halfbloed.

Voorlopig kon hij niets anders doen dan toezien en met een van opwinding kloppend hart volgde hij de bewegingen dier beiden.

Gedurende de kanotocht kwam er niet veel verandering in de toestand, maar toen men voet aan wal had gezet, om de tocht verder te voet voort te zetten, werd het enigszins anders.

Raffles was niet uit de nabijheid van Maskawita vandaan te slaan. Als een trouwe hond volgde hij haar schreden, zodat Brand zich afvroeg of Maskawita dat niet merkte.

Maar het meisje scheen geheel arge-loos te zijn en onbewust van de indruk, die zij op Raffles had gemaakt.

Het was bijna avond, toen zij op het einde van de tweede dag, de kano in een kleine kreek aan een omgevallen boom vastmaakten, om verder langs bos-paden naar de plaats van bestemming te trekken.

Zij waren thans in een geheel ver-laten streek. De beschaafde wereld had-den zij reeds ver achter zich gelaten en

zij waren alleen in de bossen, met de natuur om zich heen, de grootse natuur en de beesten.

Tot dusverre was de jacht geen succes geweest. Behalve de gier, die door Maskawita geschoten was, hadden de vrienden het spoor gevonden van een beer, welk dier zij met enige moeite hadden kunnen neerleggen. Ook hadden zij twee vossen geschoten en een uil. Dat was alles.

Zij hadden echter vers vlees in overvloed en weldra vlamde een knappend vuurtje op de oever van de rivier.

Twee tenten werden, als gewoonlijk, opgeslagen, in de ene overnachtte Maskawita, bewaakt door de twee Roodhuiden, die om beurten de wacht voor haar tent betrokken en in de andere lagen de twee vrienden, die konden vertrouwen op de waakzaamheid van hun mannelijke metgezellen.

Toen Brand en Raffles hun tent binnentraden, bleef laatstgenoemde stil voor zich uit zitten kijken.

Brand, die dit duidelijk opmerkte, deed alsof hij niets zag en begon voorbereidselen te maken om te gaan slapen. Hiermede ging enige tijd heen en toen hij zich eindelijk neervlijde, zijn vriend een goede nacht toewensend, bleef Raffles nog steeds in gedachten verdiept zitten.

Het was nu pikdonker en toen Raffles het regelmatige ademen van zijn vriend opmerkte, waardoor hij de overtuiging kreeg, dat deze vast sliep, stond hij op.

Brand echter sliep niet. Hij kon niet slapen. Een gevoel van ongerustheid voor het lot van Raffles vervulde hem. Hij zag hoe Raffles behoedzaam, zonder enig geluid te maken, opstond en de tent verliet.

Brand oogde hem na, maar weldra onttrok de duisternis hem aan zijn ogen. Hij bleef geruime tijd weg. En reeds vroeg Brand zich af of het niet het beste zou zijn om zijn vriend te volgen en zich te overtuigen van hetgeen hij midden in de stikdonkere nacht deed, toen Raffles terugkwam.

Een dorre tak kraakte voor de ingang der tent en Brand had nog juist

de tijd om zich op zijn stroleger neer te werpen, zijn ogen te sluiten en zich slapende te houden, toen Raffles binnentrad.

Gedurende de tweedaagse tocht op de rivier hadden de beide vrienden niet veel gelegenheid gehad met elkaar te praten.

Maar nu, onmiddellijk nadat Raffles de tent was binnengegaan, begaf hij zich naar de hoek, waar zijn vriend lag, en schudde hem zacht bij de schouder heen en weer om hem te doen ontwaken.

In een oogwenk zat Brand overeind en keek verbaasd in de ogen van Raffles. Deze legde de vinger op de lippen en begon te spreken.

— Charles, zo zei hij en zijn stem had een klank, als Brand daarin nog nooit had waargenomen. Charles, je moet me helpen. Ik ben mezelf niet meer. Ik weet niet wat me scheelt. Ik geloof, dat Maskawita mij betoverd heeft. Neen, stil, spreek niet. Ik zal je alles vertellen. Ik gevoel me doodongelukkig.

Ik heb dezer dagen zo vaak aan je woorden gedacht, die je hebt uitgesproken gedurende het hofbal bij de Engelse troonopvolger. Wat ik gedacht had, dat mij niet kon gebeuren, heeft me overvallen als een bliksemstraal bij heldere hemel. Ik heb Maskawita lief en ik voel, dat ik niet langer zonder haar kan leven. Je moogt het dwaasheid, of krankzinnigheid noemen. Ik zal je niet tegenspreken. Maar ondertussen is het een feit. Ik ben nooit sentimenteel geweest, Charles, je zult het kunnen getuigen. Ik heb mij steeds gepantserd gevoeld tegen de verleidelijkheden van de vrouw. Maar dit meisje met haar eenvoudige ziel heeft zich van mijn hart meester gemaakt en ik heb me zonder slag of stoot overgegeven.

Dit alles wilde ik haar vanavond zeggen. Ik voelde dat ik niet langer zwijgen kon. En nu, terwijl ik geduldig aan de ingang van haar tent zat te wachten, kwam een van haar jongens naar mij toe en vertelde, dat Maskawita vertrokken was.

Ik kon hem haast niet verstaan, want zijn Cree is voor mij onbegrijpelijk,

maar hij duidde het met gebaren aan en ik begreep hem tenslotte. Maar of hij mij niet wil of niet kan begrijpen, ik weet het niet, maar het is een feit, dat ik geen antwoord kon krijgen op mijn vraag waarom Maskawita ons verlaten heeft. Zij is weggegaan om misschien nooit terug te keren.

Raffles liet het hoofd in de handen zakken. Zijn verliefdheid deed hem alles donker inzien en hij scheen te denken, dat hij Maskawita reeds voor goed had verloren.

Brand, die innig medelijden had met zijn makker, toonde zich zo weinig mogelijk verbaasd.

Hij troostte Raffles echter zo goed mogelijk door hem er op te wijzen, dat er geen reden was om de moed te laten zinken. Hij deed hem inzien, dat Maskawita een zelfstandige natuur was, die hun reeds éénmaal had verlaten zonder één woord van opheldering te geven en zich weer bij hen had gevoegd alsof dat zo vanzelf sprak. Hij legde hem uit, dat dit thans even goed het geval kon zijn, en trachtte hem over te halen te gaan slapen.

Raffles lachte meewarig.

— En Maskawita dan? vroeg hij. Heeft zij geen rust nodig? Kan zij, een zwakke vrouw, dan wél buiten slaap en behoren wij haar niet te gaan zoeken, nu zij zich in de duisternis in de ondoordringbare bossen heeft gewaagd?

Hij sprak deze woorden op een zachte toon, als voor zich zelf, uit en scheen er niet eens een antwoord van zijn vriend op te verwachten. Maar toen hij dit gezegd had, trok hij zich in zijn hoek terug en vlijde zich neer als om te gaan slapen.

Zo naderde de ochtendstond.

Brand was ook reeds wakker en begripende, dat hij toch niet meer kon slapen, stond hij op en ging de tent uit, om zich aan de oever van de rivier te wassen. Raffles volgde zijn voorbeeld.

Het was een heerlijke ochtend, de atmosfeer was zuiver en rein, terwijl de zon de toppen der bergen in gouden licht baadde.

Raffles scheen weer enigermate zich zelf te zijn. Hij wisselde enige vrolijke woorden met zijn vriend en groette ook de roodhuiden met zijn gewone jovialiteit, alleen zijn ogen stonden niet zo helder als Brand dat van hem gewoon was, maar dat kon natuurlijk een gevolg zijn van te korte nachtrust.

Eensklaps slaakte hij een kreet, terwijl hij in de verte wees.

Daar, nog op grote afstand van hen verwijderd, bewoog zich een eigenaardige stoet. Vooraan liep een, naar de kleding te oordelen, jonge Indiaan, terwijl op enige afstand achter hem, vier mannen volgden, die iets op twee stokken, die zij op de schouders droegen, meevoerden.

Wie de Indiaan was, die voorop liep, was niet te onderscheiden, maar toen Raffles en Brand hun kijkers hadden gehaald, zagen zij, bijna tegelijkertijd, dat het Maskawita was, die terugkwam.

Zij liep met veerkrachtige tred voorop en scheen de weg te wijzen aan het viertal dat volgde. Deze vier droegen tussen de stokken een soort hangmat, waarin nog een ander persoon scheen te liggen en eensklaps viel het Raffles in, dat het de moeder van Maskawita kon zijn, die zij bij hem bracht.

Hij vroeg zich af om welke reden zij dit deed en waarom zij niet met hem naar Hawata was gegaan.

Hij behoefde echter niet lang in het onzekere daaromtrent te blijven, want na dertig minuten waren de dragers reeds zó dicht genaderd, dat door de kijker de gelaatstrekken duidelijk onderscheiden konden worden.

Maskawita was vooruitgelopen en trad weldra het kamp van de vrienden binnen.

Ofschoon het meisje nog dezelfde was als enige dagen geleden, was het uitdagende in haar houding nu weer geheel verdwenen.

Na korte tijd kwamen de dragers aan en werd de draagbaar neergezet. Raffles had geen aansporing of verzoek van Maskawita meer nodig, om zich direct aan de zieke te wijden.

De arme vrouw was er werkelijk slecht aan toe.

Raffles, die reeds menigmaal een been of een arm gezet had, begreep onmiddellijk dat het hier geen eenvoudig geval was.

Ook wist hij, dat deze behandeling niet het werk van een uurtje kon zijn, zoals hij eerst gedacht had.

Zonder verder tijd te verliezen ging hij aan het werk. Brand, die hem reeds menigmaal bij dergelijke arbeid had geholpen, assisteerde hem ook thans, terwijl hij Maskawita vroeg zich te verwijderen, daar hij veronderstelde, dat zij de behandeling niet goed zou kunnen zien. Maar hierin vergiste hij zich. Het meisje was niet te bewegen de plek, waar haar moeder lag, te verlaten en bleef, ofschoon zij menigmaal de tanden op elkaar moest klemmen, om niet in tranen uit te barsten, gedurende de gehele operatie in de nabijheid van de patiënte.

Eindelijk, toen hij gereed was, wijdde Raffles weer een blik aan het jonge meisje. Niet alleen had hij het niet gewaagd haar gedurende de behandeling aan te zien, maar ook had hij daartoe geen tijd en geen gelegenheid gehad, want hij was geheel in zijn arbeid opgegaan. Hij kon dan ook met voldoening op zijn werk neerzien.

Het was intussen laat geworden en daar het middaguur reeds lang voorbij was, werd een stevige maaltijd bereid.

Gedurende het eten werd er echter niet veel gesproken. De moeder van Maskawita, die uit de narcose was ontwaakt en zeker napijn van de operatie gevoelde, uitte echter geen klacht. Maskawita ontging dit niet en bleef in de nabijheid van de oude vrouw.

Ook de anderen waren meer of minder onder de indruk en in de kleine kring bleef een beklemmend zwijgen heersen.

Toen de duisternis inviel en de opereerde in slaap was gevallen, kwam Maskawita naar Raffles toe en Brand zag hoe zijn vriend opstond en met haar het bergpad opwandelde. Hij vroeg zich angstig af wat er nu zou gebeuren, daar hij begreep, dat het thans de beurt was van Raffles om Maskawita iets te vra-

gen. En wat hij dacht werd bewaarheid.

Maskawita was naar Raffles toegekomen om hem te bedanken en hem een kleine lederen zak met stofgoud aan te bieden als beloning voor zijn diensten. Maar Raffles weigerde. Hij duwde haar hand met het zakje terug en vatte haar rechterhand, die hij omknelde hield.

— Neen, Maskawita, ik wil geen goud zei hij, terwijl hij het meisje in de grote, donkere ogen keek, die in de duisternis als een bergmeer glansden.

Maskawita, die niets van dit alles begreep, trachtte haar hand vrij te maken en keek Raffles enigszins verbaasd aan.

— Maar, dokter Joensoen, zei zij op de haar eigenaardige, zangerige toon en met het bekoorlijke accent, maar, dokter Joensoen, elke dokter ontvangt toch geld voor zijn werk.

— Noem mij geen Johnson, zei Raffles, zeg Edward, dat is mijn naam.

Maskawita zei niets, maar trok haar wenkbrauwen omhoog. Zij trok haar hand uit de zijne, ging recht voor hem staan en keek hem in de staalgrijze ogen.

Toen, in ééns, las zij daarin dat wat Raffles nog niet had uitgesproken.

Haar lippen begonnen te beven, zij sloeg haar handen voor het gelaat en begon zacht, bijna onhoorbaar te snikken.

Nu was het de beurt van Raffles om verbaasd te zijn. Was dat Maskawita, de sterke, het Indiaanse meisje der bergen, de vrije, de zorgeloze? Hij voelde zich hier een kleine mens in een grootse natuur en meende in alle bescheidenheid, dat hij een man was, die toch wel in staat zou zijn een meisje gelukkig te maken.

Zag Maskawita dat niet in? Of waren het tranen van vreugde, die zij vergoot? Een ogenblik deed deze gedachte zijn hart van vreugde bonzen, maar weldra zag hij dat hij zich vergist had.

Hij poogde haar handen van het gelaat weg te trekken, maar zij wendde zich van hem af en snikte, dat het hart hem dreigde te breken.

Tenslotte werd Raffles ongerust en

hij trachtte zijn arm om haar schouder te slaan om haar te troosten.

Maar alsof een adder haar gebeten had zo wendde zij zich met een bruuske beweging van hem af. Zij wierp het hoofd weer in de nek en uit haar gestalte sprak weer dezelfde bewustheid van voorheen.

— Mijnheer Joensoen, zei zij, dat is een vergissing van uw zijde. Ik weet niet wat gij in mij ziet, en ik wil aannemen, dat uw bedoelingen oprecht zijn. Laat ik u echter hier eens en voor altijd zeggen, dat wij nimmer iets voor elkaar kunnen worden. Hier, op deze plek, met de dankbaarheid voor uw liefdevolle daad aan mijn moeder be-
wezen, nog levendig in mijn hart, moet ik u dit wel zeggen en juist uit hoogachting voor u. Gij weet het misschien niet, maar leer het dan van mij. Blank en rood gaat niet te zamen. Luister:

Zij zette zich op een rotsblok, dat groot genoeg was om ook Raffles tot zitplaats te dienen.

— Mijn moeder is een Indiaanse, zoals u gezien hebt. Mijn vader was een blanke. Ik kan hem mij nauwelijks herinneren. Hij kwam tot mijn moeder, zoals gij thans komt tot mij. Met een liefde in zijn hart, zo groot en zo hartstochtelijk, dat mijn moeder voor zijn aandringen bezweek en zijn vrouw werd.

Jaren ging het goed, maar wat te voorzien was, gebeurde. Lang nadat ik geboren was, werd mijn vader de eenzaamheid moede, hij verlangde terug naar de beschaafde wereld, vanwaar hij gekomen was en hij had een eindeloos verlangen om de drukte van de grote steden weer om zich heen te voelen. Geruime tijd wist mijn moeder hem van het denkbeeld, naar New York terug te keren, af te houden. Want zij begreep maar al te goed, wat deze terugkeer voor haar zou betekenen. Maar toch bleef haar bidden en smeken tevergeefs en wij gingen met ons drieën naar het zuiden. Binnen het jaar geschiedde 't onvermijdelijke. De wereld, de beschaafde wereld, had mijn vader uitgestoten, wilde hem niet erkennen, omdat hij met een Roodhuid getrouwd was, een Rood-

huid, het verachtelijkste van alle schepselen.

Maskawita sprak deze woorden met grote bitterheid uit. Enige ogenblikken zweeg zij en liet het hoofd op de borst zinken.

Hij was een braaf man en hield zeker op zijn manier nog van mijn moeder. Maar nu het grote liefdevuur, dat eens zijn hart in vlam had gezet, gedoofd was, was de sterkste band, die hem aan haar hechtte, verbroken en hij ging gebukt onder het leed, dat zijn vrienden hem bereid hadden, door hem niet meer te willen kennen.

Mijn moeder nam toen een moedig besluit, dat zij ook onmiddellijk ten uitvoer bracht.

Op zekere nacht verliet zij hem en reisde met de trein zo ver noordelijk als zij kon en zette toen haar weg te voet voort.

Na tal van avonturen kwam zij in haar oude woonplaats terug. Maar daar waren er maar weinigen, die haar herkenden, want er was een grote roep uitgegaan van een goudland naar het westen en allen waren daarheen getrokken. Ook mijn moeder vertrok weer en begaf zich in dezelfde richting. Maar niet dan nadat zij mij weer naar New York had teruggestuurd.

Mijn vader had haar daarom gesmeekt. Hij had, na haar vertrek, haar brief gevonden, haar brief, waarin zij hem uiteenzette waarom zij hem ging verlaten en hij had de treurige moed, haar voor haar wijsheid te prijzen en haar te danken voor haar daad, die wederom een mens van hem maakte.

Mijn moeder schreide er bittere tranen over, maar toen zij die gedroogd had, zond zij mij naar New York terug, want mijn vader had aangeboden mij op een goede school te plaatsen en goed onderricht te laten geven.

Vijf jaren heb ik op die school doorgebracht. Er waren nog enige meisjes van gemengd bloed daar en bij haar zocht ik mijn troost. Welke vernederingen ik van de anderen heb te verduren gehad, zal ik nooit vertellen. Maar mijn verblijf op dat instituut heeft mij, met de nuttige kennis, de wetenschap bijge-

bracht, de grote wetenschap, die ik zeker nooit zal vergeten, dat Blank en Rood niet bij elkaar passen.

Ik heb deze waarheid mijn dorpsgenoten ingeprent met andere wijsheden, die ik hen leren kon en die mij geleerd waren in de wereld der blanken, die geen Roodhuid erkent.

Raffles had gezwegen, terwijl Maskawita sprak. Een paar maal had hij er iets tussen willen werpen, maar telkens had het meisje hem met een gebaar het zwijgen opgelegd.

Nu was het zijn beurt om te spreken.

— Maskawita, zei hij en zijn stem klonk zacht, Maskawita, dat alles moge waar zijn, ik zal het niet tegenspreken, maar die waarheid geldt niet voor mij. De lieden, van wie gij spreekt, waren kleine, bekrompen, kleinzielige mensen. Ik ben anders. Vraag het mijn vriend Charles Brand en hij zal getuigen, hoe geheel anders ik ben dan die anderen. Ik heb, ik moet het bekennen, tot dusverre het zwakke geslacht met een zekere minachting beschouwd en dacht mij zelf volkomen gepantserd tegen de liefde, die, naar ik dacht, niet voor mij was weggelegd. Mijn leven was anders, geheel anders. Ik heb mij steeds buiten de wet gesteld en het leven geleid, dat ik zelf gekozen had, vrij, volkomen vrij, aan geen enkele band gebonden.

Ik ben rijk, zó rijk zelfs, dat ik mijn eigen rijkdom niet ken. Ik heb stukken land, die geheel mijn eigen bezit zijn en waar ik mij tot koning en keizer kan laten uitroepen door hen, die ik op mijn land zal willen dulden. Ik kan daar koning zijn en gij Maskawita zult daar mijn koningin zijn, zoals gij nu reeds de koningin zijt van mijn hart. Geloof mij, Maskawita, ik ben een ander mens en gij zult met mij gelukkig zijn, zó gelukkig als ooit twee schepselen gelukkig op deze aarde zouden kunnen zijn.

Hij had deze woorden zacht, maar met een hartstocht uitgesproken, die onweerstaanbaar was en die dan ook Maskawita bewogen zich half om te wenden en hem in de ogen te zien. Zij zag daarin de gloed der overtuiging. Zij zag, dat hij « waarheid » sprak.

Eén ogenblik aarzelde zij.

Maar het volgende ogenblik was zij weer sterk.

Zij wendde zich af, schudde haar hoofd, wierp het in de nek en sprak het ene, strenge woord: Neen!

Haar stem klonk hard en wreed. Het was alsof zij met een vlijmscherp mes alle banden, die haar aan Raffles bonden, doorsneed.

Toen stond zij op en vóór dat Raffles het verhinderen kon, was zij in de nu volkomen duisternis verdwenen.

HOOFDSTUK VI

DE OVERVAL

De nacht was voorbij en Maskawita was niet teruggekeerd.

De ochtend was gekomen met alle heerlijkheid van een Canadese zomermorgen.

Maar zij, die daar bijeen zaten, genoten er niet van. In hun hart was het stil en droef. Brand keek naar Raffles

en deze vermeed de blikken van zijn vriend.

De Indianen praatten weinig, zoals de aard van Roodhuiden nu eenmaal is en de oude vrouw scheen nog te veel pijn te hebben om veel te spreken.

Intussen legde het leven weer beslag op hen en Raffles begreep, dat hij nog

steeds de zorg voor de vrouw op zich had. Hij begon voorbereidende maatregelen te treffen voor haar vervoer.

Raffles gaf de mannen te kennen, dat zij niet boven een zekere snelheid zich mochten voortbewegen en niet langer dan hoogstens zes uren per dag gaan.

Hij was van plan de stoet te vergezellen, waardoor hij dan wel te weten moest komen, waar Maskawita woonde.

Toen alle voorbereidende maatregelen genomen waren, werden de tenten opgebrouwen en maakten de vrienden zich reisvaardig.

Nog waren zij hiermede bezig en reeds was de stoet met de dragers en de mannen, die de dragers zouden aflossen, vertrokken, toen er plotseling een schot klonk en een kogel vlak in de nabijheid van Raffles in het water sloeg.

Zonder zich een ogenblik te bedenken, wierpen de beide vrienden zich plat ter aarde en kropen zo snel zij konden en zonder zich bloot te geven, naar de beschermende bomen van het bos.

Juist toen zij deze hadden bereikt, klonk een tweede schot; een klein kruitwolkje pafte omhoog boven de top van een onmiddellijk in de nabijheid staande heuvel en beiden meenden een menselijke figuur voor een ondeelbaar ogenblik boven de bergrand te zien verschijnen en verdwijnen. Zij laadden onmiddellijk hun geweren en met de vinger aan de trekker wachtten zij af wat er zou geschieden.

Geruime tijd hoorden of zagen zij niets en reeds dachten zij er over de dragers, die in de verte zich verwijderden, na te lopen, toen zij plotseling iets zagen bewegen.

In hun onmiddellijke nabijheid, op een afstand van hoogstens veertig meter, kwam een hand uit het struikgewas te voorschijn. Deze hand schoof behoedzaam de takken terzijde, vervolgens kwam een been en toen een hoofd, daarna het gehele lichaam van een man te voorschijn. Deze had een gemeen, ruw gelaat, hij was ongeschoren en zijn kleine oogjes stonden veel te dicht bij elkaar. Ook had hij de hand aan de trekker van een blijkbaar geladen geweer.

Toen die man in het volle licht trad, ontsnapte Brand bijna een kreet van verrassing. Hij herkende hem als een dergenen, die zij in Tantaal hadden ontmoet en voor wie de Sheriff hem had gewaarschuwd. Hij behoorde natuurlijk ook tot het drietal, dat Maskawita aan boord van de rivierboot had overvallen.

Aan zijn bedoelingen viel niet te twijfelen.

Brand bedacht zich niet, mikte en schoot de sluipmoordenaar in het been. Met een gil van pijn stortte deze op de grond en liet zijn geweer kletterend op de rotsachtige bodem vallen.

Maar het schot had nog andere gevolgen. Op hetzelfde ogenblik, dat de bergwanden de knal honderdvoudig weerkaatsten, sprongen twee figuren, die in de nabijheid in hinderlaag hadden gelegen, te voorschijn en snelden naar de bergtop.

— Vooruit, Charles, riep Raffles, die door deze verradelijke overval eensklaps weer de oude Raffles geworden was. Vooruit! Er op af! Niet schieten, Charles, riep hij zijn vriend toe, toen hij zag, dat deze bleef staan om te mikken.

Brand vervolgde vlug zijn weg.

De aanvallers echter schenen de weg uitstekend te kennen en wonnen, daarvan profiterend, zienderogen op hun achtervolgers.

Toen zij zo ver weg waren, bleven zij staan. Raffles kon dit duidelijk waarnemen en juist wilde hij met Brand gaan overleggen wat zij zouden doen, toen er wederom een korte, doffe knal klonk, en een kogel tegen de rotswand, achter heen, te pletter sloeg.

Raffles zette de tanden op elkaar en mompelde:

— De schavuiten! Vooruit Charles, schieten, zij vragen er om!

Raffles en Brand vuurden nu ook, waarop als antwoord twee schoten volgden van de rovers. Een geregeld vuurgevecht ontstond en eensklaps zagen de twee vrienden, die over een tamelijk goede dekking beschikten, hoe een der mannen, blijkbaar getroffen, van een rots aftuimelde. Zijn makker sprong hem na en Raffles, dit ziende, oordeelde het ogenblik gekomen, om hen achterna

te zetten, want hij kookte van verontwaardiging en wilde hen aan de Sheriff van Tantaël uitleveren, opdat de buurtschap tenminste voor enige tijd van het gevaarlijke gezelschap dezer onverlaten zou bevrijd zijn.

Met Brand trok hij ter achtervolging uit.

Maar tenslotte moesten zij toch het beschermende bos verlaten en van rotsblok tot rotsblok springend kwamen zij slechts langzaam vooruit. Eindelijk echter kwamen zij toch op de plek, waar zij meenden de rover te hebben zien vallen, maar tenslotte moesten zij elkaar toegeven, dat zij zich waarschijnlijk in de afstand hadden vergist en dat de bewuste plek nog verder was.

Geruime tijd brachten zij met behoedzaam zoeken door, maar tevergeefs en eindelijk begrepen zij, dat zij hun pogingen moesten opgeven.

Het middaguur was echter reeds enige tijd voorbij en de natuur deed haar rechten gelden. Beiden rammelden van de honger. Zij besloten het bos in te gaan, om te zien of zij niet een stukje wildbraad konden bemachtigen.

Het was alsof het noodlot hen parten speelde, want het duurde geruime tijd, voor zij er in slaagden een koppel houtduiven te schieten. Half uitgehongerd werd een vuurtje aangelegd en Brand wist de jonge malse vogel tot een smakelijk boutje te bereiden.

Toen hun maaltijd afgelopen was, besloten zij naar de rivieroever terug te keren.

Maar de avond begon reeds te vallen, toen zelfs op een hoge rotssteen nog niets van de rivier viel te ontdekken.

Gelukkig echter troffen zij op hun weg een snelvlietende beek aan, waaraan zij hun dorst konden lessen en zij besloten hier hun kamp op te slaan.

Brand stelde voor nog even verder te gaan, daar hij meende, dat achter een rots in hun onmiddellijke nabijheid een meer beschutte plek te vinden zou zijn, zodat zij zich daarheen begaven.

Raffles had het eerste de top bereikt en Brand hoorde hem een kreet van verbazing slaken. Deze klom snel verder, om zich bij zijn vriend te voegen, en

ook hij stond een ogenblik perplex.

Heel in de verte, op grote afstand, zo groot, dat alles popperig klein leek, strekte een liefelijk dal zich tussen de bergen uit. In dat dal stonden een aantal woningen, te klein om huis en te groot om hut genoemd te worden.

Maar het eigenaardigste was wel de rivier, die zich door dat dal slingerde. Zij was geel van kleur en schitterde als goud in de laatste stralen der ondergaande zon.

Enkele ogenblikken stonden de vrienden sprakeloos het toneel, dat zich voor hun ogen ontrolde, aan te zien.

Het duurde niet lang of Raffles en Brand hadden hun kijkers voor de dag gehaald en nu zagen zij, dat het dal een nederzetting was van Cree-Indianen, een vredelievende stam, die nog steeds afgetrokken en eenzaam tussen de bergen verkoos te leven.

De beide vrienden stonden sprakeloos. Maar in hun gedachten ging hetzelfde om. Beiden dachten, neen, wisten met een zekerheid, alsof het hun met even zovele woorden was medegedeeld, dat dit Hawata was, waarover Maskawita had gesproken.

Ook het gele water van de rivier onderwierpen zij aan een nauwkeurig onderzoek en met behulp van hun sterke kijkers konden zij zien, dat de gele kleur werd veroorzaakt door het gele zand, waaruit de bodem en de oevers bestonden.

En eensklaps begreep Raffles nu waar het zakje stofgoud vandaan was gekomen. Dat gele zand was in hoge mate goudhoudend en het had Maskawita betrekkelijk weinig moeite gekost daarvan een hoeveelheid, zoveel als het zakje bevatten kon, te verzamelen.

Terwijl zij daar zo stonden overviel hen de duisternis en Raffles, begrijpend, dat het uur voor een verder onderzoek heel slecht gekozen was, besloot zijn nachtleger op de helling van het dal op te slaan en de ochtendstond af te wachten om verder te gaan.

Met het oog op de overval besloten zij om beurten te waken. Brand lootte de eerste wake en Raffles vlijde zich op het zachte mos, dat de helling be-

dekte, neer en sliep weldra de slaap der rechtvaardige.

Twee uren verlieden: de maan was ondergegaan en er heerste een diepe duisternis, die zelfs de voorwerpen in de onmiddellijke nabijheid onzichtbaar maakte.

Nu riep Brand Raffles, daar zijn ogen bijna dicht vielen en hij, op zijn beurt, naar een paar uren rust verlangde. Raffles was onmiddellijk wakker en betrok nu de wacht. Ook hij kwam onder de beking van het vreemde om hem heen en van de duisternis. Het was als een nacht in de tropen, zoel en zonder de minste wind.

Een uur verliep. Het kwam de waker voor, alsof de sterren reeds enigszins begonnen te verbleken en dat de ochtend aanstaande was. Het was doodstil om hem heen en hij vroeg zich af, waarvoor hij eigenlijk waakte. En het duurde niet lang of hij zat te knikkebollen.

Eensklaps, hij wist niet of hij waakte of droomde, voelde hij zijn geweer niet meer tussen zijn knieën, hij wilde er naar tasten, maar zijn handen weigerden dienst, hij wilde roepen, maar zijn tong was als verlamd en nu, volkomen wakker wordend, voelde hij, hoe hij aan handen en voeten gebonden was en geen vin kon verroeren. Hij en zijn vriend waren in hun slaap overvallen en het machteloze slachtoffer geworden van hun belagers.

Maar wie waren die belagers? Ongetwijfeld de bandieten, die hen reeds vroeger op de dag hadden aangevallen en die nu hun schelmstuk, beter voorbereid, hadden herhaald. Wat zou er met hen gebeuren? Elk ogenblik verwachtte Raffles de genadeslag.

Raffles trachtte zich om te wenden, maar hij bemerkte, dat men hem met koorden aan de grond had vastgemaakt. Door zijn ogen te verdraaien, zag hij dat zijn makker, evenals hij, gebonden op de grond lag.

Het was nog te donker, maar het was duidelijk waarneembaar, dat de nacht ten einde spoedde. Met elke minuut verdwenen er sterren en werd de zwarte lucht iets lichter getint.

Plotseling toreende een hoge figuur voor hem op. Het was nog te donker om te kunnen onderscheiden wie daar voor hem stond, maar hij twijfelde geen ogenblik, dat zijn laatste uur gekomen was. Hij sloot de ogen in afwachting van het dodelijke schot of de vlijmende messteek.

Hoe lang hij zo lag, kon hij niet zeggen, maar op hetzelfde ogenblik voelde hij hoe zijn hoofd van de grond werd opgetild en op iets zachts neergevlijd.

Nu keek hij om zich heen en hij slaakte een zachte kreet, want hoewel nog wat onduidelijk in het schemerachtige licht, meende hij een gelaat voor zich te zien, dat hij kende. Een gelaat, waaraan hij de laatste tijd veel gedacht had, waarnaar hij met een vurig verlangen had uitgezien.

Het was het gelaat van Maskawita.

Onmiddellijk schoot het als een bliksemstraal door zijn brein, dat zijn boeien nu spoedig zouden worden geslaakt, dat Maskawita de touwen, waaraan hij met handen en voeten gebonden was, zou doorsnijden, maar dit alles gebeurde niet en het enige, dat hij wist en zag, was dat zij hem met een blik aanzag, zoals zij hem nog nooit had aangezien.

Eindelijk opende zij haar mond en begon te spreken.

— Hier ben ik Ett-ouard, hier ben ik. Ik ben gekomen om afscheid van je te nemen, zei zij en het was alsof haar lippen trilden.

Raffles zag het en hij beefde van verwachting over zijn gehele lichaam.

— Lieve Ett-ouard, hernam Maskawita nu, lieve Ett-ouard, het Opperwezen moge mij vergeven, maar ik kan niet anders doen, dan wat ik thans doe. Ik weet dat het verkeerd is. Nooit kunnen wij iets voor elkaar zijn. Maar je woorden hebben honing en bitterheid tegelijk in mijn hart gedruppeld. Ik heb je lief! O, ik houd van je... ik houd hartstochtelijk veel van je...

Zij zweeg en bukte zich over hem heen.

Haar lippen raakten de zijne en zij kustte hem teder.

Raffles kreunde. Hij wilde zijn armen om haar heerlijke gestalte slaan, haar aan zijn hart drukken, maar de boeien knelden hem en sneden hem bijna in het vlees.

— Maskawita, kreunde hij, Maskawita!

Hij was als in een delirium. Wat betekende dit alles? Waarom had men hem gebonden? En wie had dat gedaan? Waren het de struikrovers geweest van deze ochtend? Maar waarom maakte Maskawita dan zijn boeien niet los?

Maskawita scheen dit te zien en een waas van droefheid kwam over haar fijn besneden gelaat.

Zij bukte zich, kuste hem op beide ogen en fluisterde aan zijn oor:

— Vraag niet meer, lieve Ett-ouard, vraag niet meer. Het moest zo zijn, maar ik kon het niet over mijn hart verkrijgen je niet voor het laatst vaarwel te zeggen, je er van te overtuigen, hoe mijn hart was opgesprongen van vreugde, toen je mij de bekentenis deed, dat je mij lief had. Waarom, o, waarom kan onze liefde niet zijn? Waarom moeten er duizenden zijn, wie dit geluk ten deel valt. En waarom wordt ons dit onthouden? O, waarom toch?

Zij zweeg en enige korte, droge snikken, die uit haar keel opwelden, verkondden de droefheid van haar hart.

Raffles bedwong met een bovenmenselijke inspanning zijn gevoelens, en sprak:

— Maskawita, lieve Maskawita. Ik weet niet wat dit alles betekent, maar wat je bedoelingen ook zijn, laat het nu genoeg zijn. Slaak mijn banden en laten wij vluchten, ver van de wrede wereld en laten wij gaan naar een eenzaam eiland, waar wij slechts behoeven te leven met elkaar en voor elkaar. Laat ons vluchten, Maskawita. Kom, spoedig, laat ons van hier gaan!

Maskawita schudde het hoofd en zweeg.

Wederom boog zij zich over hem heen.

Hij voelde hoe haar jong, lenig lichaam door krachtige snikken werd geschokt.

Hij voelde dat hij het niet langer kon uithouden. In een plotselinge aanval van machteloze woede boog en rekte hij zich en kronkelde zich als een slang, om de touwen, die hem bonden, te verbreken. Hij voelde dat het koord hem in het vlees sneed. Hij zette de tanden op elkaar en kreunde zacht van ingehouden smart en wanhoop. Maar al zijn pogingen faalden, al zijn moeite en pijn was tevergeefs. Telkens en telkens hoorde hij de woorden herhalen, die zij nu al zo vaak gesproken had: Blank en Rood! Blank en Rood. Ik heb je lief, Ett-ouard, maar Blank en Rood...

Toen hoorde hij niets meer, toen werd alles zwart en scheen alles in het niet te verzinken...

Brand, die op enige afstand lag en het gefluister van stemmen gehoord had begreep niets van hetgeen er in zijn nabijheid voorviel.

Toen... plotseling hield het gefluister op. Het werd stil. De dag was aangebroken en de zon overgoot met haar stralen het landschap.

Nu hoorde hij stemmen in zijn nabijheid en toen één er boven uit, die bevelen gaf.

Het kostte hem geen moeite die stem te herkennen. Het was de stem van Maskawita, die hij uit duizenden kon onderscheiden.

— Vlug nu, hoorde hij haar zeggen. Vlug en voorzichtig!

Toen klonken hem de klanken van de voor hem onbegrijpelijke Cree-taal in de oren. Een Roodhuid boog zich over hem heen en het volgende ogenblik had hij een blinddoek over de ogen. Hij voelde zich optillen en op een verend voorwerp neerleggen en in een regelmatige cadans heen en weer gaan.

Hij wist nu, dat hij op een draagbaar lag en weggevoerd werd.

Wat de laatste uren geschied was, alles was hem een raadsel. Wat er met hem gebeurd was wist hij niet. Het was alles zo vreemd en hij was zo vragensmoe, dat hij zich met enige inspanning onverschilligheid wist te suggereren en in slaap viel.

Hoe lang hij geslapen heeft, heeft hij later nooit kunnen vaststellen, maar het zal geruime tijd geweest zijn, want toen hij ontwaakte, nijgde de zon ter kimme en begon het dal, waarin hij lag, zich in de avondschatuwen te hullen. Hij lag op een zacht mostapijt en voelde onmiddellijk dat zijn banden geslaakt waren en hij zijn armen en benen vrij kon bewegen.

Op enige afstand van hem lag Raffles, die ook juist uit de diepe slaap, waarin hij gedompeld was geweest, ging ontwaken.

Een ogenblik later keken de beide vrienden elkaar in de verbaasde ogen.

Het duurde niet lang of Brand begaf zich naar Raffles en nu volgde een gesprek, waarin zij elkaar de gewaarwordingen van de laatste uren verhaalden. Hun ondervindingen waren nauwkeurig aan elkaar gelijk.

Aanvankelijk had Raffles met belangstelling geluisterd en gesproken, maar weldra maakte zich een ongedurigheid van hem meester, die Brand niet kon ontgaan. Eensklaps stond hij op en keek om zich heen.

— Het is nog voldoende licht, Charles, om op pad te gaan. Wil je een ware vriend voor mij zijn, ga dan mee. Ik wil Maskawita zoeken. Ik kan niet zonder haar leven, vooral nu ik weet, dat ook zij mij lief heeft.

Even krulde een bitter lachje om zijn lippen.

— En ik, die gedacht had haar te kunnen overhalen met mijn voorspiegelingen van mijn grote rijkdom, die haar koningin had willen maken van een eenzaam en klein eiland.

Maar dit alles is bijzaak, voegde hij er energiek bij. Dit alles telt nu niet meer mee. Of wij beiden nu arm of rijk zijn, wij hebben elkaar lief en... ik ga haar zoeken. Ik zal niet rusten voor ik haar heb gevonden.

Brand antwoordde niet op deze ontboezeming, maar ging naar Raffles toe en drukte hem de hand. Ik ga mee en zal je helpen zo goed en waar ik kan.

Raffles schouderde het geweer en tastte in zijn zak naar patronen. Hij

haalde deze te voorschijn met een blad papier tussen zijn vingers geklemd.

— Waar zijn we hier ergens, Edward? vroeg Brand, die besluiteloos om zich heen keek.

— Ik geloof, dat ik het antwoord op je vraag hier in mijn hand heb, zei Raffles, terwijl hij het papier op zijn knie gladstreek en het aandachtig bekeek.

Het was een ruw getekend landkaartje, waarop met stippellijnen een weg stond aangegeven.

— Dit is de plek, waar wij zijn, zei hij, zijn vinger op een cirkel plaatsend, dat het dal aangaf, waar zij zich bevonden. Als wij die stippellijnen volgen, dan komen wij weer aan de rivier en vandaar zal het ons niet moeilijk vallen onze weg verder te vinden.

Hij vouwde het vel papier dicht en zag nu, dat er iets op de achterzijde stond geschreven. Het was het ferme, kloeke handschrift van Maskawita. Dat zag hij in één oogopslag. Hij las:

« Mijnheer Johnson,

Ik dank u nogmaals voor de moeite en zorgen, die u aan mijn moeder hebt besteed. Zoals u zich zult herinneren, hebben wij afscheid van elkaar genomen en alles is tussen ons gedaan. Denk maar dat de oude Maskawita dood is. In mijn gevoelen is dat ook zo. Poog niet naar mij te zoeken. Ik ben onvindbaar en het zou voor u slechts tijdverlies zijn. Tracht aan mij te denken, als aan iets dierbaars, dat gij voor immer verloren hebt. Ook de oude Maskawita draagt in haar hart uw beeltenis om, tot het einde harer dagen. Vaarwel! »

Raffles bleef enige ogenblikken op het papier in zijn hand staren. Toen borg hij het in zijn zak, schouderde met een energieke beweging zijn geweer en beval kortaf:

— Op weg!

En het volgende ogenblik waren de beide vrienden, die met een flinke pas voortliepen, in de schaduwen van het donkere bos, dat hen in zich opnam, verdwenen.

Hoofdstuk VII

HET EINDE VAN DE GOUDRIVIER

Hawata, het dal aan de goudrivier, de woonstede van Maskawita en haar stamgenoten, over wie zij als een koningin regeerde, was vol leven en bedrijvigheid.

De Indianen hadden de woningen alle ontruimd, het weinige huisraad op eigen-gemaakte wagens geladen en stonden nu gereed voor het vertrek.

Waarheen? Dat wist niemand.

Maskawita had het bevolen en dat was voldoende.

Het halfbloed-meisje met haar zeldzame schoonheid en haar even zeldzame ontwikkeling, was enige dagen geleden thuis gekomen van een tocht, die zij met enigen van haar getrouwen had ondernomen.

Die tocht had ten doel gehad de twee reizigers uit Tantaël, die zij met zich mede had gebracht, om haar moeder te genezen, te overvallen en weg te voeren.

In het vorige hoofdstuk hebben wij gezien hoe dat in zijn werk gegaan was.

Maar waarom zij dat gedaan had?

Zij beminde Raffles met alle harts-tocht en onstuimigheid ener eerste liefde, maar toch was dat niet in staat geweest haar leven te doen vergeten van haar moeder.

Zij was na een ogenblik van zwakheid weer sterk geworden, had haar gevoelens met tak en wortel uit haar hart gerukt en was nu weer het koele, trotse meisje van voorheen.

Zij had alle schepen achter zich verbrand. Slechts één dag had zij zich met haar smart opgesloten in haar hut,

toen was zij daaruit te voorschijn getreden, bezielde met nieuwe moed om haar plannen ten uitvoer te brengen.

Zij was besloten om met de gehele stam die oevers van de goudrivier, waar zij vele jaren, ver van de wereld, in vrede had geleefd, te verlaten, en een nieuwe woonplaats op te zoeken.

Zij had de beide Engelsen de weg gewezen naar de rivier, waar zij gemakkelijk hun weg verder naar Tantaël konden vinden. Het was bijna ondenkbaar, dat zij op hun schreden zouden terugkeren en pogingen aanwenden Hawata weer te vinden, temeer daar zij met voorbedachte rade te werk was gegaan en de vrienden de weg gewezen had naar een punt, vanwaar het uiterst moeilijk zou zijn het pad, dat zij tezamen hadden gevolgd, terug te vinden.

Maar zij wilde niet de minste risico lopen, dat op een gegeven ogenblik dokter Johnson, die zij in haar gedachten nog steeds Ett-ouard bleef noemen, voor haar zou staan.

Alle voorbereidende maatregelen waren getroffen en de reis zou worden begonnen. De uitweg uit het dal liep slechts in één richting, namelijk naar het Westen. Daar bevond zich een smalle kloof in de rotswanden, die het gehele dal omsloten en het ontoegankelijk maakten.

Toen Raffles en Brand enige dagen terug op een dier bergruggen hadden gestaan en tegen het vallen van de avond in het dal aan hun voeten hadden gekeken, hadden zij in de toenemende duisternis niet kunnen zien hoe de helling geheel in het rond plotseling overging in een stalle rotswand, waarvan

een afdaling onmogelijk en dan ook nog nooit beproefd was.

Het enige punt, om in het dal te komen was westelijk gelegen, maar deze plek was moeilijk te vinden.

Bovendien werd de toegang vernauwd door een eigenaardig gevormd rotsblok, dat met slechts één punt op de rotsbodem steunde. Een grillige speling van de natuur had het evenwicht van dit rotsblok uiterst stabiel doen zijn, want ofschoon het bij de minste aanraking, al was het ook maar door een kinderhand, in wiebelende beweging werd gebracht, kon men het met alle krachtsinspanning geen millimeter verplaatsen, hetgeen trouwens maar goed was ook, daar het anders langs de steile wand, van de top waar het stond, naar beneden zou zijn getuimeld en de toegang hebben versperd.

Dat blok had nóg een eigenaardigheid. Vlak er onder bevond zich een opening in de rotswand en daardoor kwam de goudrivier het dal binnenvloeden, om aan de andere zijde van het dal, in een soortgelijke opening te verdwijnen.

Op haar weg door het dal zette deze kleine rivier, die in het midden van het dal een klein meer vormde, het goudhoudende zand af.

Maskawita had, vóór haar vertrek, van het goud een grote hoeveelheid laten verzamelen, omdat zij meende, dat dit haar later bij een nieuwe vestiging te pas kon komen bij het bouwen van huizen en het aanleggen van wegen.

Dit alles was nu geschied en, zoals gezegd, stond de gehele bevolking van het dal in een lange stoet gereed, om op het sein van haar vorstin de reis naar het onbekende aan te vangen.

* * *

Het was op dat ogenblik, dat twee jagers, met vermagerd gelaat en gescheurde kleding, hetwelk getuigde van vele dagen reizen en trekken door de woeste bossen op de hellingen der bergen, uit een dicht woud van pijnbomen te voorschijn traden.

De grootste van beiden trad, toen hij in het volle licht was verschenen, op de rotsachtige bergwand toe en haalde een kijker te voorschijn.

— Charles, zo riep hij uit en zijn staalgrijze ogen schitterden van een ingehouden vuur. Charles, ik geloof, dat het hier in de buurt moet zijn. Een inwendige stem zegt het mij. Kom, vooruit, laat dit onze laatste poging zijn!

De twee mannen vervolgden hun weg, maar het was hun aan te zien, dat zij zeer vermoed waren.

Plotseling, bij een kromming van het pad, kregen zij een eigenaardig gevormd rotsblok in het oog.

— Daarheen! riep Raffles, want hij was het, die met Brand uit het bos te voorschijn was getreden.

Doch op hetzelfde ogenblik, dat hij dit zei, zag hij een aantal menselijke figuurtjes, die door de afstand klein leken, op en om het rotsblok bewegen.

Deze waren alle druk in de weer met stokken en lange boomstammen, waarmee zij op zonderlinge wijze manoeuvreerden. Zij gingen zó op in hun arbeid, dat zij de nader komende mannen niet opmerkten, tot zij veel dichter bij hen waren.

Toen zagen Raffles en Brand tegelijkertijd, dat de Indianen, die zich daar bevonden, bezig waren pogingen in het werk te stellen om het eigenaardige rotsblok, dat bij de minste beweging heen en weer wiebelde, te verplaatsen. Daarom zij dit wilden, konden de twee vrienden niet ontdekken.

Zij besloten zich er van te overtuigen en begaven zich er met versnelde pas heen.

Op dat ogenblik merkte een der Indianen hen op en liet een waarschuwend kreet horen.

Nauwelijks was die kreet uitgestorven of één enkele figuur klom op de rotsblok. Die gestalte was fraal van lijn en krachtig van houding. Een korte rok wapperde om de benen en één enkele zilveren reigerveer stak op in de hoofdband boven het linkeroor.

Raffles en Brand uitten tegelijkertijd een vreugdekreet. Beiden hadden Maskawita herkend.

Maar ook zij had de beide mannen gezien. Eén bevel weerklonk en alle aanwezige Indianen concentreerden hun krachten op een zeker punt. Het rotsblok wiebelde en de gestalte, die er bovenopstond, maakte de beweging mee.

Toen klonk een kreet van afgrijzen.

Met bijna bovenmenselijke inspanning waren de Indianen er in geslaagd het blok een weinig te verplaatsen, het evenwicht was verbroken en met een donderend gekraak stortte het van de steile helling omlaag, Maskawita, die er tot het laatste ogenblik op was blijven staan, met zich medeslepend. Raffles sloeg de handen voor het gelaat, terwijl een wanhoopskreet uit zijn keel opwelde.

Ook de Indianen barstten in gewee- klaag uit. Niemand had dit einde voorzien. Algemeen scheen men gedacht te hebben, dat het meisje op het laatste ogenblik van haar hoog standpunt zou zijn gesprongen, maar of zij door de plotselinge beweging van het blok was

verrast, of dat zij met opzet een vrijwillige dood had verkozen boven de smart die haar wachtte, nu zij Raffles wederom zag naderen... het zal wel altijd een geheim blijven.

Nooit heeft iemand haar weergezien.

* * *

Het is lang geleden sedert het bovenverhaalde is geschied. Raffles is weer de oude geworden. Lang heeft het verdriet aan zijn hart geknaagd, maar ten slotte heeft het leven weer beslag op hem gelegd. Nu en dan, wanneer hij in zijn woning is teruggekeerd, kan hij in een melancholieke bui vervallen; dan sluit hij zich op in zijn kamer, waar boven zijn lessenaar, een levensgroot schilderij hangt van Maskawita, dat hij zelf uit zijn geheugen heeft vervaardigd. In de zwarte lijst bevindt zich een koperen plaatje, waarop te lezen staat: Maskawita, het Indiaanse meisje uit het dal aan de goudrivier.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Bankier uit Parijs

10 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TIEN FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 49.— VOOR f 29.⁵⁰

Betaalbaar met **SLECHTS f 3.—** of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit : 1. Slaven van Sumuru — 2. De geheimzinnige Sumuru, beide door Sax Rohmer — 3. Het Arsenal Stadion Mysterie — 4. Stanley Matthews ontvoerd, beide door Leonard Gribble — 5. Satan Hall Detective — 6. De Vlam moet sterven, beide door Carroll J. Daly — 7. Moord kan grappig zijn door F. Brown — 8. Het Hoefijzermysterie — 9. Het Mysterie van Kamer 821 — 10. De spookmijn, alle door Frank Gruber.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2273 pagina's.

Deze boeken kostten f. 49, nu **VOOR SLECHTS f. 29.50**, desgewenst betaalbaar met f 3.— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 29.50 of 1e termijn.

Men vermeldt : « Detective Ster - Serie ; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266